

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

PRVNÍ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

ČERNÁ OZVĚNA

2019

THE BLACK ECHO

Copyright © 1992 by Michael Connelly

All Rights Reserved

Translation © 2019 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BLACK ECHO

vydaného nakladatelstvím St. Martin's Paperbacks, New York 1993,

přeložil Jiří Kobělka

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Martin Pilař

Korektura: Jiří Popiolek a Iveta Muchová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková

Vydání třetí

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN: 978-80-7498-321-4

Pro W. Michaela Connellyho
a Mary McEvoyovou-Connellyovou

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc a podporu bych chtěl poděkovat následujícím lidem:

Mnohokrát děkuji svému agentovi Philipu Spitzerovi a redaktorce Patricii Mulcahyové za všechnu tvrdou práci, nadšení a víru v tuto knihu.

Zároveň děkuji mnoha policistům, kteří mi během let dali nahlédnout do tajů své práce i do svých životů. Rád bych také vyjádřil vděčnost Tomu Mangoldovi a Johnovi Pennycateovi, jejichž kniha *The Tunnels of Cu Chi* vypráví skutečný příběh „tunelových kryš“ z vietnamské války.

A na závěr bych chtěl poděkovat své rodině a přátelům za povzbuzování a bezvýhradnou podporu. Ze všeho nejvíc jsem ovšem vděčný své manželce Lindě, jejíž víra a inspirace nikdy nezeslábly.

DÍL 1

Neděle 20. května

Chlapec ve tmě neviděl, ale ani to nebylo potřeba. Zkušenosti i dlouhá praxe mu napovídaly, že je to v pohodě. Dílo mu šlo krásně od ruky. Plynulé tahy, pohyb celou paží a jemné kroucení zápěstím. Aby kuličky pořád rejdivy uvnitř. Aby nikde nic neteklo. Paráda.

Slyšel syčení unikajícího vzduchu a cítil, jak se kuličky převalují. Tyhle vjemy ho uklidňovaly. Vůně spreje mu připomněla ponožku v kapse a napadlo ho, že se zfetuje. Možná pak. Teď nechtěl přestávat, dokud z jedné vody načisto nedodělá tenhle tag.

Jenže pak se přece jen zastavil – to když syčení spreje přehlušil zvuk motoru. Chlapec se rozhlédl po okolí, ale nikde neviděl žádné světlo s výjimkou stříbřitě bílého odrazu měsíce na hladině vodní nádrže a matného svitu žárovky nade dveřmi strojovny v polovině přehradní hráze.

Zvuk ovšem nelhal. Opravdu se sem blížilo motorové vozidlo. Chlapec měl dojem, že je to nákladák. A po chvíli se mu zdálo, že slyší chroupání pneumatik na šterkové přístupové cestě vedoucí podél přehrady. Auto se blížilo. Jsou skoro tři hodiny ráno, a přesto sem někdo jede. Proč? Chlapec se postavil a odhodil plechovku s aerosolem přes plot k vodě. Slyšel, jak dopadla do porostu těsně před zamýšleným cílem. Vytáhl z kapsy

ponožku a rozhodl se pro jeden rychlý šňup, aby si dodal kuráž. Zabořil nos do ponožky a zhluboka se nadechl výparů. Zhoupł se na patách a bezděky zatřepetal víčky. I ponožku pak odhodil přes plot.

Postavil motorku a odtlačil ji přes vozovku k úpatí svahu, kde rostly vysoká tráva, pýr a borovice. Připadalo mu, že je to dobrý úkryt, odkud hezky uvidí, co sem jede. Zvuk motoru byl teď hlasitější. Chlapec si byl jistý, že auto tady bude za pár vteřin, jenže pořád neviděl světlo reflektorů. Vyvádělo ho to z míry, ale na útěk už bylo pozdě. Položil tedy motorku do vysoké hnědé trávy a rukou zastavil otáčející se přední kolo. A pak už se přitiskl k zemi a čekal, co a kdo přijde.

Harry Bosch slyšel, jak nahoře ve tmě krouží helikoptéra. Proč nepřistane? Proč nepřinese pomoc? Prodíral se tmavým zakouřeným tunelem a rychle mu docházely baterky. Světlo svítilny s každým uraženým metrem znatelně sláblo. Potřeboval pomoc. Potřeboval zrychlit. Potřeboval se dostat na konec tunelu dřív, než světlo zhasne úplně a on zůstane sám v černočerné tmě. Nad sebou slyšel další průlet vrtulníku. Proč nepřistane? Kde je pomoc, kterou tak potřebuje? Když svištění vrtule opět zesláblo, ucítil, jak se v něm probouzí hrůza. Zmobilizoval síly a zkusil se plížit po rozbitých a zkrvavených kolenou o něco rychleji. V jedné ruce držel skomírající svítilnu a druhou šmátral na zemi před sebou, aby neztratil rovnováhu. Neohlížel se, protože věděl, že nepřítel je v černé mlze za ním. Prozatím ho nebylo vidět, ale určitě tam je. A rychle se blíží.

Když v kuchyni zazvonil telefon, Bosch se okamžitě probudil. Odpočítal tři zazvonění, přičemž si v duchu kladl otázku, jestli mu na začátku jedno nebo dvě neunikla a jestli náhodou nenechal zapnutý záznamník.

Nenechal. Hovor se nespojil a vyzvánění ustalo až po smluvených osmi zazvoněních. Bosch roztržitě přemýšlel, odkud se

ČERNÁ OZVĚNA

tahle tradice vzala. Proč ne šest zazvonění? Proč ne deset? Prošel si oči a rozhlédl se. Už zase usnul v křesle v obýváku, v měkém polohovacím křesílku, které představovalo hlavní položku skrovného vybavení domu. Říkal mu „pohotovostní křesílko“, ačkoliv věděl, že je to protimluv, protože v něm spal často, a to i ve chvílích, kdy neměl pohotovost.

Mezerou mezi závěsy prosakovalo ranní světlo a vrhalo světly proužek na borovou podlahu. Bosch se díval, jak ve světle u prosklených posuvných dveří líně poletují vzduchem prachové částičky. Lampa na stole vedle něj svítila a i televize na zdi stále hrála, byť s velmi ztlumeným zvukem – právě dávali nějaký časné nedělní pořad o Ježíšovi. Na stole vedle křesílka leželi jeho společníci v nespavosti: hrací karty, časopisy a brožované mysteriózní romány, vesměs jen lehce ohmatané a pak odložené. Nechyběla ani zmačkaná krabička od cigaret a tři prázdné lahve od piva různých značek, které mu zbyly jako poslední pozůstatek z velkých pultuctových balení. Bosch byl zcela oblečený, včetně zmačkané kravaty, kterou mu na košili držela stříbrná spona s číslicí 187 – kalifornský paragraf pro vraždu.

Sjel si rukou k opasku a pak dozadu pod ledvinu. Čekal. Když elektronický pager po chvíli skutečně začal pípat, okamžitě ten otravný zvuk umlčel. Sundal si pager z opasku a podíval se na číslo. Žádné překvapení. Odlepil se z křesla a protáhl se tak důkladně, až mu zakřúpalo vřadu na krku a v zádech. Odešel do kuchyně, kde měl na lince telefon. Než zvedl sluchátko, vytáhl z kapsy saka notes a zapsal si do něj poznámku: „Neděle 8:53.“ Vytočil číslo a po dvou zazvoněních se ve sluchátku ozvalo: „Losangeleský policejní sbor, hollywoodská divize, u telefonu policista Pelch. Jak vám mohu pomoci?“

„Než to ze sebe všechno vysoukáš, klidně by mohl někdo umřít,“ řekl Bosch. „Dej mi seržanta, co má dneska službu.“

Našel v kuchyňské skřínce novou krabičku cigaret a dal si dnešního prvního práška. Opláchl sklenici od prachu, nalil si

do ní vodu z kohoutku a vyklepal dva aspiriny z plastové tuby, kterou rovněž našel ve skřínce. Když polykal druhou tabletu, ozval se mu konečně v telefonu seržant. Jmenoval se Crowley.

„Copak, zastih jsem tě zrovna v kostele nebo co? Volal jsem ti domů, ale nikdo to nebral.“

„Co pro mě máš, Crowley?“

„Hele, vím, že jsme ti v noci volali na ty transky. Ale máte s partákem hotovost celej víkend. Takže pojedete i na tu mrtvolu nahoře u Lake Hollywood. Leží tam v potrubí. Na příjezdové cestě k Mulhollandově přehradě. Znáš to tam?“

„Vím, kde to je. Co dál?“

„Hlídka už vyrazila. Patolog i vědecká vyšetřovačka už dostali hlášku. Moji lidi zatím nevědí, o co jde, akorát že je tam mrtvák. Leží nasoukaněj zhruba deset metrů do trubky. Kluci tam za ním nechtěli lézt, aby nezmršili případný stopy. Volal jsem na pager i tvému partákovi, ale zatím se neozval. Telefon mi taky nebere. Tak mě napadlo, že jste možná někde spolu nebo tak. Ale to asi není tvůj styl. A jeho taky ne.“

„Nějak se s ním spojím. Jestli tam nelezli, jak vědí, že je to mrtvola, a ne někdo, kdo tam jen vyspává po opici?“

„Oni tam teda zkusili vlézt, ale jenom na začátek. Pak si vzali klacek nebo něco a zkoušeli do něj šťouchat. Byl tuhej jako kolík o svatební noci.“

„Takže oni nechtěli zmršit místo činu, ale pak klidně šťouchali do mrtvolý klackem. No to je úžasné. To už fakt berem každého, kdo se nedostane na školu?“

„Hele, Boschi, když nám přijde hlášení, tak ho musíme prověřit, jasný? Nebo snad chceš, abysme všechny hlášení o nálezů těla rovnou přeposílali k vám na vraždy? Do tejdne byste se zcvokli.“

Bosch zamáčkl cigaretu v nerezovém dřezu a zadíval se z kuchyňského okna. Pod kopcem zahlédl jednu z historických tramvají, jak projíždí mezi obrovskými béžovými budovami na-

ČERNÁ OZVĚNA

hrávacích studií v Universal City. Jedna z budov se táhla přes celý blok a na jedné straně měla namalovanou blankytně modrou oblohu s nadýchanými bílými mráčky; používala se jako filmový exteriér v případech, kdy skutečný exteriér Los Angeles zhnědl jako shnilý banán.

„Odkud přišlo to hlášení?“ zeptal se.

„Anonymní telefonát na devět set jedenáctku. Něco málo po čtvrtý. Podle dispečera ten člověk volal z automatu na bulváru. Zřejmě se tam ochomejtal a objevil v trubce todlencto. Představit se nechtěl. Prostě řek, že v rouře leží mrtvola, a šmytec. Na komunikačním budou mít komplet záznam.“

Bosch cítil, jak v něm sílí vztek. Vytáhl ze skříňky tubu s aspirinem a strčil si ji do kapsy. Během přemýšlení o telefonátu ve čtyři hodiny ráno si otevřel ledničku, sklonil se a zadíval se do ní. Neviděl nic, co by ho zaujalo. Podíval se na hodinky.

„Crowley, když vám volali ve čtyři ráno, tak proč se mi ozýváte až teď, skoro po pěti hodinách?“

„Hele, Boschi, měli jsme akorát ten anonym, nic víc. A dispečer navíc říkal, že to volal nějaký výrostek. Nechtěl jsem k tý trubce posílat v noci kluky jenom na základě takhle chatrnejch informací. Moh to bejt kanadskej žertík. Mohla to bejt léčka. Mohlo to bejt cokoliv, prokristapána. Prostě jsem počkal, až se rozední a až tady nebude takovej frmol, a kluky jsem tam poslal až na konci služby. A když už jsme u toho, tak já mám taky padla. Už jsem jen čekal, až se mi ozvou oni a potom ty. Ještě něco?“

Bosch měl sto chutí zeptat se, jestli Crowleyho napadlo, že uvnitř trubky bude ve čtyři ráno úplně stejná tma jako v osm, ale nechal to plavat. Věděl, že by to stejně nikam nevedlo.

„Ještě něco?“ zopakoval Crowley otázku.

Bosche nic nenapadalo, a tak Crowley zaplnil ticho sám.

„Nejspíš to bude fetka, co si naložila moc velkou nůši, Harry. Na sto osmdesát sedmičku to moc nevypadá. Tohle tu máme pořád. Vzpomínáš, jak jsme loni z úplně stejný trubky vytáhli...

Jo, aha, tos vlastně ještě v Hollywoodu nedělal... No, prostě se do tý samý trubky nakvartýroval nějaký chlap – bezdáci tam přespávají pořád –, šlehnul si zlatou dávku a natáh brka. Po ptáčkách. Jenže tehdy jsme ho tak rychle nenašli, a protože se do tý trubky dva dny opíralo slunko, tak se tam normálně uvařil. Upek se tam jak krocan. Akorát to tolik nevonělo.“

Crowley se zasmál vlastnímu vtipu. Bosch ne. Seržant pokračoval.

„A když jsme ho nakonec vytáhli, měl ještě v ruce zabodnutou jehlu. A tohle bude nejspíš to samý. Práce na hovno, nic do statistik. Jestli vyrazíte hned, v poledne seš doma, trochu si schrupneš a možná ještě chytíš odpolední zápas Dodgers. A příští tejden se v tý rouře objeví zas někdo jinej. To už hotovost mít nebudeš, a navíc je tam třídenní volno. Příští tejden je státní svátek. Takže buď tak hodnej a zajeď to omrknout.“

Bosch se na chvíli zamyslel. Už už se chystal zavěsit, ale pak řekl: „Crowley, jak jsi to myslel, když jsi říkal, že tu předchozí mrtvolu jste nenašli tak rychle? Proč si myslíš, že tuhle jsme rychle našli?“

„Kluci, co tam byli, říkali, že ten mrtvák vůbec nebyl cejtit, akorát trochu chcankama. Takže musí bejt čerstvej.“

„Vyříd' svým lidem, že jsem za patnáct minut tam. A ať už se mi hlavně nesarou do místa činu.“

„Hele, oni...“

Bosch věděl, že Crowley bude své lidi hájit, a tak raději zavěsil, aby to nemusel poslouchat. Zapálil si další cigaretu a zamířil ke dveřím, aby si ze zápraží sebral ranní *Timesy*. Rozprostřel neuvěřitelně tlusté nedělní vydání na kuchyňskou linku a přemýšlel, kolik na tohle muselo padnout stromů. Našel přílohu „Nemovitosť“ a listoval jí tak dlouho, až uviděl velký inzerát na realitní kancelář Valley Pride Properties. Chvilí přejížděl prstem po seznamu prodávaných domů, až našel jeden, u kterého byl kontakt označený slovy VOLEJTE JERRYHO. Vytočil uvedené telefonní číslo.

ČERNÁ OZVĚNA

„Valley Pride Properties, přejete si?“

„Jerryho Edgara, prosím.“

Uplynulo pár vteřin a Bosch uslyšel na lince několik cvaknutí, než se mu konečně ozval jeho parťák.

„Tady je Jerry, jak vám můžu pomoci?“

„Jede, přišlo další hlášení. Nahoře u přehrady. A zase u sebe nemáš pager.“

„Sakra,“ ulevil si Edgar a následovalo ticho. Bosch mu téměř četl myšlenky: A já mám jako naschvál dneska tři prohlídky. Ticho nekončilo a Boschovi se před očima vybavil obraz jeho parťáka v obleku za devět stovek a s výrazem zkrachovalce. „O co kráčí?“

Bosch mu řekl, co ví.

„Jestli chceš, abych tam vyrazil sólo, tak to klidně udělám,“ dodal. „Kdyby byly nějaké potíže s devadesát osmičkou, dokážu tě přikrýt. Řeknu, že děláš na těch transkách a já jsem si vzal mrtvolu v rouře.“

„Jasně, vím, že bys to pro mě udělal, ale to je v pohodě, zajedu tam taky. Akorát nejdřív musím sehnat někoho, kdo to dneska vezme za mě.“

Dali si sraz přímo u mrtvoly a Bosch zavěsil. Zapnul telefonní záznamník, vytáhl z kuchyňské skříňky dvě krabičky cigaret a strčil si je do sportovní bundy. Pak otevřel druhou skříňku a vytáhl nylonové pouzdro obsahující jeho služební zbraň, poloautomatic Smith & Wesson ráže devět milimetrů v nerezové oceli se saténovou úpravou povrchu, naládovaný osmi kulkami XTP. Vzpomněl si na inzerát, který před časem zahlédl v jednom policejním žurnálu. Zkratka XTP znamenala „extrémní smrtící výkon“. Kulka se prý při nárazu zvětší na jedenapůlnásobek šířky, pronikne v těle do smrtelné hloubky a zanechá ve tkáni maximální střelný kanál. Bosch věděl, že reklamní textař má pravdu. Před rokem takhle zastřelil chlapa jedinou ranou ze šesti metrů. Projektil mu pronikl do těla pod pravým

podpažím a vyletěl pod levou bradavkou, přičemž cestou stačil rozmašírovat srdce i plíce. Extrémní smrtící výkon. Maximální střelný kanál. Bosch si pouzdro přicvakl na opasek na pravou stranu, aby mohl zbraň snadno vytáhnout levou rukou.

Zamířil do koupelny a vyčistil si zuby kartáčkem bez pasty: staré balení mu došlo a nové zapomněl koupit. Pročísl si vlasy mokřým hřebenem a dlouze se zadíval na své zarudlé čtyřicetileté oči. Zkoumavě si prohlédl šediny, které mu sveřepě lemovaly hnědou kudrnatou hřívu. Dokonce i knír už začínal mít žíhaný stříbrem, a když se holil, v umyvadle přibývalo světlých štětín. Přejel si rukou přes bradu a rozhodl se, že dnes se holit nebude. Ani kravatu si nakonec nevyměnil. Věděl, že jeho klientovi to vadit nebude.

Našel si místo bez holubího trusu a opřel se lokty o zábradlí, které se táhlo po celé hrázi Mulhollandovy přehrady. Z cigarety v puse se díval do průrvy mezi okolními svahy, za kterou se rýsovalo město. Obloha byla šedá jako střelný prach a na Hollywoodu ležela hustá vrstva smogu. Pár vzdálených mrakodrapů v centru sice dokázalo tuhle dusivou deku protrhnout, ale zbytek města ležel beznadějně pod ní. Hollywood vypadal jako město duchů.

Teplý vánek s sebou nesl lehký chemický zápach a Bosch ho po chvíli dokázal identifikovat. Malathion. Cestou sem v rádiu hlásili, že vrtulníky s postřikem proti ovocným muškám létaly celou noc a ošetřovaly oblast od severního Hollywoodu až po Cahuenga Pass. Bosch si vzpomněl na svůj sen a pochopil, proč vrtulník stále nechtěl přistát.

Za sebou měl modrozelenou hladinu přehrady, čtvrt miliardy litrů pitné vody zadržované úctyhodnou starou hrází v kaňonu mezi dvěma svahy Hollywood Hills. Linii břehu po celé délce lemoval dvoumetrový pás suchého jílů, který všem připomínal, že Los Angeles už čtvrtý rok bojuje se suchem. O kousek

ČERNÁ OZVĚNA

výš byla vodní nádrž kompletně obehnaná třímetrovým drátěným plotem. Když si Bosch kdysi prohlížel tuto bariéru poprvé, kladl si otázku, jestli má chránit lidi na jedné straně plotu, nebo spíš vodu na druhé.

Na zmačkaném obleku měl nasazenou modrou pracovní kombinézu a oběma vrstvami oblečení mu v podpaží a na zádech prosakoval pot. Vlasy měl vlhké a knír zplihlý. V tom potrubí už byl. Cítil, jak mu jemné a teplé šimrání větru od Santa Any vysušuje na zátylku krůpěje potu. Letos začalo foukat brzy.

Harry nebyl nijak urostlý. Do metru osmdesát mu pár čísel chybělo a měl štíhlou postavu. Když o něm psali v novinách, označovali ho za šlachovitého. Jeho svaly připomínaly tenké nylonové provazce, které však ukrývaly nečekanou sílu. Na levé straně hlavy měl o něco víc šedin než na pravé. Hnědočerné oči málokdy prozrazovaly, co cítí nebo co se chystá udělat.

Roura byla umístěná nad zemí a vedla necelých padesát metrů podél přístupové cesty k vodní nádrži. Byla skrz naskrz rezavá, prázdná a nepoužívaná s výjimkou lidí, kteří využívali její vnitřek jako přístřeší nebo její povrch jako malířské plátno pro spreje. Bosch netušil, jakou trubka plní funkci, dokud mu to sám od sebe nevysvětlil hrázný. Prý slouží jako bariéra proti sesuvům. Při silných deštích se prý z okolních kopců uvolňuje bahno a stéká ze svahu do nádrže. Trubka metrového průměru, která tady zůstala po nějakém neznámém stavebním projektu nebo nesmyslné městské zakázce, přitom vedla v předpokládané sesuvové oblasti, a představovala tak první a vlastně i jedinou ochranu proti nánosům bahna. Na místě ji držela tlustá betonářská výztuž zakotvená dole do betonových patek.

Bosch si před vstupem do roury oblékl kombinézu. Na zádech měla bílá písmena LAPD. Když ji Bosch vytáhl z auta a nasoukal se do ní, uvědomil si, že kombinéza je dost možná čistší než oblek, který má uchránit před zašpiněním. Přesto si ji nechal

na sobě, protože ji nosil vždycky. Jako detektiv byl metodický, konzervativní a pověřivý.

Když se s baterkou v ruce nasoukal do ošklivě páchnoucího válce vyvolávajícího klaustrofobii, cítil, jak se mu stahuje hrdlo a zrychluje tep. V žaludku pocítil důvěrně známou prázdnotu. Strach. Když však rozsvítil baterku, zmizel s temnotou i pocit nejistoty a on se mohl dát do práce.

Teď už stál opět na hrázi, kouřil a přemýšlel o všem možném. Službu konající seržant Crowley měl pravdu: muž v potrubí byl jednoznačně mrtvý. Ve všem ostatním se ovšem pletl. Tohle nebude jednoduchý případ a Harry se nevrátí domů včas, aby si stihl schrupnout před odpoledním zápasem Dodgers na KABC. Tady se stalo něco hodně špatného. Harry urazil sotva tři metry, a bylo mu to jasné.

Uvnitř roury nebyly vidět žádné stopy, přesněji řečeno žádné stopy, které by se daly použít. Na dně ulpívala vrstva prachu a zaschlého oranžového bláta, na níž se válely papírové pytlíky, prázdné lahve od vína, vatové tampony, použité jehly a provizorní lůžka ze zmačkaných novin – obvyklé stopy bezdomovců a narkomanů. Bosch se pomalu soukal k tělu a prohlížel si tohle všechno ve světle baterky. Zatím nenašel žádnou zřetelnou stopu po mrtvém muži, který ležel v trubce hlavou napřed. To nebylo dobré. Kdyby sem vlezl z vlastní vůle, dalo by se to podle něčeho poznat. Kdyby ho sem zavlekli, byla by stopa ještě zřetelnější. V rouře však nezůstalo vůbec nic a tento rozpor představoval jen první z řady věcí, které Bosche trápily.

Když se dosoukal až k tělu, zjistil, že mrtvý muž má tričko – černé potištěné triko s límečkem – přetažené přes hlavu tak, že má ruce zamotané uvnitř. Bosch už viděl dost mrtvol na to, aby věděl, že v posledních okamžicích lidského života přestávají platit fyzikální zákony a nic není nemožné. Jednou vyšetřoval sebevraždu, při níž se muž střelil do hlavy a pak si před smrtí převlékl kalhoty, protože zřejmě nechtěl, aby ho našli s kal-

ČERNÁ OZVĚNA

hotami plnými tělesných výměšků. Poloha paží mrtvého muže v trubce se však Boschovi zdála až příliš nepřírozená. Připadalo mu, že tělo zavlékł do trubky někdo, kdo táhl mrtvolu za límec.

Ponechal tělo v původní poloze a nesnažil se přetahovat tričko zpátky. Pouze si všiml, že mrtvý muž je běloch. Při zběžném pohledu nespatrił žádný náznak smrtelného zranění. Když si dostatečně prohlédl tělo, opatrně ho přelezl, přičemž se dostal obličejem sotva patnáct centimetrů od mrtvoly, a pokračoval ve zhruba čtyřicetimetrovém lezení potrubím. Nenašel však žádné stopy ani nic, co by mělo jakoukoliv důkazní hodnotu. Po dvaceti minutách opět vylezl na sluníčko a poslal do potrubí ohledávače jménem Donovan, který měl zakreslit polohu jednotlivých předmětů v trubce a pořídít videozáznam ležící mrtvoly. V technické obličejí bylo patrné překvapení, že musí lézt do roury za mrtvolou, kterou už označil za oběť předávkování. Zřejmě má lístky na Dodgers, pomyslel si Bosch.

Přenechal potrubí Donovanovi, zapálil si cigaretu a odešel k zábradlí u hráze, aby viděl na znečištěné město a mohl se nad tím vším zamyslet.

Zdola k němu doléhal dopravní šum z Hollywood Freeway. Z téhle dálky zněl skoro jemně. Jako klidný oceán. Na samém dně kaňonové rozsedliny viděl modrá oka bazénů a střechy z oranžových tašek.

Kolem něj proběhla po hrázi žena v bílém topu a limetkově zelených běžeckých šortkách. U pasu měla přicvaknuté malé rádio, z něhož vedl do sluchátek tenký žlutý kabel. Zdálo se, že žena je ponořená ve vlastním světě a vůbec si neuvědomuje, že se před ní rojí hlouček policistů. Vzpaatovala se až ve chvíli, kdy doběhla ke žluté policejní pásce na konci hráze, která jí v angličtině a španělštině oznamovala, že dál už nesmí. Žena chvíli běžela na místě a celá zpocená pozorovala policisty, kteří na oplátku pozorovali ji. Nakonec se otočila a zamířila kolem Bosche zpátky. Harry jí sledoval pohledem a neuniklo mu, že

když žena mījela strojovnu uprostřed hráze, změnila na chvíli směr, jako by se něčemu vyhýbala. Došel ke strojovně a našel na zemi skleněný střep. Zvedl hlavu a viděl, že nade dveřmi strojovny je v objímce rozbitá žárovka. Zapsal si do paměti, že se má zeptat hrázného, jestli tu žárovku někdo v poslední době měnil.

Když se vrátil na původní místo, upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb ve svahu. Zadíval se dolů a zahlédl kojota, jak očichává místo pod stromy před hrází, kde byla půda pokrytá borovým jehličím a odpadky. Zvíře bylo malé, vychrtlé a vypelichané tak, že mu na některých místech úplně chyběla srst. V chráněných zónách kolem města zůstalo už jen pár jedinců, kteří fungovali jako mrchožrouti mezi odpadky lidských mrchožroutů.

„Už ho vytahují,“ ozval se za ním hlas.

Bosch se otočil a uviděl jednoho z uniformovaných policistů přidělených k místu činu. Kývl na něj a sešel za ním z hráze přes žlutou pásku zpátky k potrubí.

Z ústí trubky pomalované graffiti se ozývala nesourodá směsice vzdechů a těžkého hekání. Po chvíli se vynořil muž bez košile, jehož svalnatá záda byla celá odřená a špinavá. Couval rourou a tahal za sebou tlustý černý igelit, na kterém leželo tělo. Mrtvý muž byl stále obrácený obličejem vzhůru a ruce měl pořád zamotané do černého trička. Bosch se rozhlédl po Donovanovi a po chvíli ho zahlédl u modré dodávky ohledávacího týmu, kam právě ukládal videokameru. Harry k němu zamířil.

„Ještě tě tam budu potřebovat. Musíš odebrat veškerý švinčík, který tam leží: noviny, plechovky, pytle, těch pár jehel, které jsem tam viděl, tampony, lahve, to všechno jsou potenciální důkazy.“

„No jasně,“ řekl Donovan. Udělal krátkou odmlku a dodal: „Nechci ti do toho mluvit, Harry, ale fakt si myslíš, že je to tak důležitý? Že tahle mrtvola stojí za tolik námahy?“

ČERNÁ OZVĚNA

„To zřejmě zjistíme až po pitvě.“

Bosch se obrátil k odchodu, ale pak se zastavil.

„Hele, Donnie, já vím, že je neděle, a... Zkrátka jsem ti chtěl poděkovat, žeš přijel.“

„To není problém. Vykazuju si to jako přesčas.“

Nad mrtvým mužem teď dřepěli muž bez košile a asistent ze soudní patologie. Oba měli na ruku bílé gumové rukavice. Asistent se jmenoval Larry Sakai – Bosch ho znal už hezkých pár let, ale nikdy ho neměl rád. Na zemi vedle něj ležel otevřený plastový box, jaké nosí rybáři. Sakai z něj vytáhl skalpel a provedl na boku těsně nad levou kyčlí asi dvouapůlcentimetrový řez. Z rány nevytekla žádná krev. Sakai našel v boxu teploměr a napojil ho na konec zakřivené sondy. Tu vsunul do rány a chvíli jí dovedně, ale rázně otáčel a vsouval ji dovnitř, až sonda doputovala do jater.

Muž bez košile křivil obličej a Bosch si všiml, že má pod vnějším koutkem pravého oka vytetovanou modrou slzu. Harrymu to připadalo příznačné. Věděl, že opravdových slz se mrtvý muž nedočká.

„Stanovit čas úmrtí bude pěkný oříšek,“ prohlásil Sakai, aniž zvedl hlavu od práce. „V té trubce je v tomhle počasí takové horko, že mi to zkresluje ztrátu teploty jater. Osito uvnitř naměřil sedmadvacet. O deset minut později už to bylo o stupeň víc. V té trubce, a tím pádem ani v těle prostě není stálá teplota.“

„A to znamená co?“ zeptal se Bosch.

„Že vám teď nic neřeknu. Musím to odvézt k nám a provést pár výpočtů.“

„Jako že to předáte někomu, kdo to umí?“ zeptal se Bosch.

„Bez obav. Až přijedete na pitvu, budete to mít připravené.“

„Když už jsme u toho, kdo dneska řeže?“

Sakai neodpověděl. Měl teď plné ruce práce s mužovými nohama. Postupně uchopil obě boty a začal manipulovat s kotníky. Přejížděl rukama po svalectech, až skončil pod stehny, načež každou nohu zvedl a díval se, jak se ohýbá v koleni. Pak muži

přítiskl ruce na břicho, jako by hmatem zkoumal, jestli muž před smrtí nespolkł kontraband. Úplně nakonec vsunul ruku pod tričko a pokusil se otočit mrtvole hlavou. Ta se ani nepohnula. Bosch věděl, že posmrtná ztuhlost postupuje od hlavy přes trup až do končetin.

„Krk je zablokovaný, ale bez poškození,“ konstatoval Sakai. „Žaludek pomalu začíná tuhnout, ale končetiny mají pořád dobrou hybnost.“

Vytáhl zpoza ucha tužku a přítiskl gumu na jejím konci na boční stranu trupu. Polovina těla, která ležela nejbližší u země, byla posetá mořem fialových skvrn, jako by tělo bylo poloprázdnou lahví červeného vína. Říkalo se tomu livor mortis nebo též posmrtné skvrny. Když srdce dotluče, přestane pumpovat krev a ta pak přirozeně klesá k nejnižšímu místu. Jakmile Sakai přítiskl konec tužky na tmavou kůži, ani trochu nezbělala, což znamenalo, že se krev stačila zcela srazit. Muž byl mrtvý hezkých pár hodin.

„Posmrtné skvrny jsou plně dotvořené,“ prohlásil Sakai. „V kombinaci s posmrtnou ztuhlostí mě to vede k odhadu, že tenhle chlap je mrtvý nějakých šest až osm hodin. Prozatím vám to bude muset stačit, Boschi, než vykoumáme ty teploty.“

Ani tentokrát Sakai nezvedl hlavu od práce. Spolu s pořádkem jménem Osito začal muži obracet kapsy zelených maskáčových kalhot. Kapsy u pasu byly prázdné a obrovské klokaní kapsy na stehnech taky. Obrátili tělo na stranu a zkontrolovali ještě zadní kapsy. Bosch využil situace, sklonil se a pozorně si prohlédl mužova obnažená záda. Kůže už byla celá fialová a špinavá. Nikde však nebyly vidět škrábance ani jiné stopy, které by ho vedly k závěru, že tělo někdo vlekl.

„V kalhotách nic není, Boschi, rozhodně ne průkaz totožnosti,“ pronesl Sakai a ani tentokrát nezvedl hlavu.

Nato začal mrtvole jemně stahovat černé tričko zpátky přes hlavu a na tělo. Muž měl rozčepýřené vlasy, které už byly spíš

ČERNÁ OZVĚNA

šedivé než černé. Měl nepěstěný plnovous a vypadal asi na padesát let, což vedlo Bosche k odhadu, že mu bude zhruba čtyřicet. V náprsní kapsičce trička něco měl; Sakai si toho všiml, vytáhl to, chvíli si předmět prohlížel a pak ho vložil do igelitového sáčku, který mu přidržel Osito.

„No vida,“ prohlásil a předal sáček Boschovi. „Kompletní nádobíčko. To se hned člověku maká líp.“

Uchopil muži rozpraskaná víčka a co nejvíc je rozevřel. Modré oči zakrýval souvislý mléčný film a zorničky byly zúžené tak, že zůstal jen průzor široký zhruba jako tuha. Obě oči tupě zíraly na Bosche a v obou se zračila černá prázdnota.

Sakai si udělal pár poznámek. Zjevně dospěl k nějakému závěru. Otočil se k boxu a vytáhl z něj podušku s inkoustem a otiskovou kartu. Namočil prsty mužovy levé ruky do inkoustu a začal je otiskovat na kartu. Bosch musel obdivovat jeho rychlost a zručnost. Pak se ale Sakai zarazil.

„Hej. Mrkněte na tohle.“

Jemně zahýbal s mužovým ukazováčkem. Dalo se s ním snadno pohybovat ve všech směrech. Evidentně byl zlomený, ale nikde nebyl patrný otok ani krvácení.

„Mně to přijde posmrtné,“ poznamenal asistent.

Bosch se sklonil a podíval se pozorněji. Převzal mužovu ruku a prohmatával ji sám, přestože neměl nasazené rukavice. Podíval se na Sakaie a pak přesunul pohled na Ositu.

„Boschi, nezačínějte zas,“ vyhrkl Sakai. „Ani se na něj nedívejte. On ví, co a jak. Sám jsem ho zaučoval.“

Bosch se neobtěžoval Sakaiovi připomínat, že to byl on, kdo před pár měsíci seděl za volantem dodávky, ze které vypadlo tělo přikurtované k pojízdným nosítkům. Na Ventura Freeway, přímo během dopravní špičky. Nosítka začala sjíždět po rampě na Lankershim Boulevard a na čerpací stanici vrazila zezadu do stojícího auta. A protože měl Sakai v dodávce plexisklovou příčku, vůbec ztrátu těla nepostřehl a dozvěděl se o ní, až když dorazil na pitevnu.

Bosch podal ruku mrtvého muže zpátky technikovi. Ten se obrátil k Ositovi a zeptal se ho něco španělsky. Osito nasadil nesmírně vážný výraz a zavrtěl hlavou.

„Rukou toho chlapa se prý v rouře ani nedotkl. Takže si laskavě počkejte na pitvu, než začnete tvrdit něco, co nevíte jistě.“

Sakai dokončil snímání otisků a podal kartu Boschovi.

„Nasaďte mu na ruce sáčky,“ vyzval ho Bosch, přestože to nebylo zapotřebí. „A na nohy taky.“

Vstal a začal mávat kartou, aby inkoust rychleji oschl. Druhou rukou zvedl do vzduchu igelitový důkazní sáček, který mu Sakai podal. Uvnitř se ukrývalo několik předmětů stažených gumičkou: injekční stříkačka, malá ampulka naplněná do poloviny něčím, co vypadalo jako špinavá voda, vatový tampon a reklamní proužek se sirkami. Bylo to základní narkomanské nádobíčko a vypadalo poměrně nové. Hrot jehly byl čistý, beze známky koroze. Vata, která sloužila jako filtr, byla podle Boschova odhadu použita jen jednou nebo dvakrát. Ve vlákních ulpívaly miniaturní hnědobílé krystalky. A když Bosch sáček otočil, viděl, že v lepenkovém proužku chybí jen dvě sirky.

V tu chvíli vylezl z trubky Donovan. Na hlavě měl hornickou přilbu s lampou. V jedné ruce nesl několik igelitových pytlů obsahujících zažloutlé noviny, obaly od jídla a rozmačkané plechovky od piva. Ve druhé ruce držel desky s nákresem, kde se jednotlivé věci uvnitř roury nacházely. Z okrajů helmy visely pavučiny. Donovanovi stékal po tváři pot a vpíjel se do masky nasazené na ústech a nose. Bosch zvedl sáček s narkomanskými pomůckami. Donovan se zarazil.

„Nenašels tam vaříč?“ zeptal se Bosch.

„Sakra, on to byl feťák?“ reagoval Donovan. „Já to věděl. Tak proč se tu, do prdele, namáháme?“

Bosch neodpověděl. Čekal.

„Odpověď zní ano,“ utrousil Donovan, jakmile se uklidnil. „Našel jsem plechovku od koly.“

ČERNÁ OZVĚNA

Prohlédl si igelitové pytle a jeden ukázal Boschovi. Pytel obsahoval dvě poloviny plechovky od koly. Plechovka vypadala poměrně nová a někdo ji nožem rozřízl napůl. Spodní polovinu pak obrátil dnem vzhůru a prohlubeň použil jako miniaturní pánvičku ke svařování heroinu s vodou. Důmyslný vaříč. Většina feťáků už nepoužívala lžičky. Držení lžičky totiž soudy uznávaly jako důvodnou příčinu k zatčení. Plechovky se daly jednoduše sehnat, dobře se s nimi manipulovalo a snadno se likvidovaly.

„Z té sady i z vaříče musíme co nejrychleji sejmout otisky,“ prohlásil Bosch. Donovan kývl a odnesl igelitové pytle k policejní dodávce. Bosch se znovu otočil k mužům ze soudní patologie.

„Nůž jste u něj nenašli, že?“ zeptal se.

„Nenašli,“ přisvědčil Sakai. „Proč?“

„Potřebuju najít nůž. Bez nože je místo činu nekompletní.“

„A co má jako bejt? Ten chlap byl fetka. A fetky se navzájem okrádají. Nejspíš mu ho sebrali kumpáni.“

Sakai vyhrnul mrtvému muži rukávy. Na obou pažích byly patrné velké pásy zjizvené tkáně. Staré vpichy, krátery po abscesech a infekcích. V úzlabině levého lokte se červenal čerstvý vpich s rozsáhlou žlutofialovou podlitinou.

„No vida,“ procedil Sakai. „Řekl bych, že pán si šoupl do ruky zlatou dávku, a fst! – bylo po legraci. Jak říkám, tohle je feťácká smrt, Boschi. Za chvíli máte volno. Pomalu se převlíkejte do dresu Dodgers.“

Bosch si znovu dřepł a podíval se na mrtvolu blíž.

„Nevím, proč mi to všichni pořád říkají,“ prohodil.

Napadlo ho, že Sakai má nejspíš pravdu. Jenže to ještě nechtěl zabalit. Věcí, které mu tady nehrály, bylo příliš mnoho. Chybějící stopy v rouře. Tričko natažené přes hlavu. Zlomený prst. Nepřítomnost nože.

„Proč jsou všechny vpichy staré, jen tenhle jeden je čerstvý?“ zeptal se spíš sám sebe než Sakaie.

„Kdo ví?“ odpověděl mu přesto asistent. „Možná chvíli zkoušel nebrat, ale pak do toho naskočil znovu. Feťák je feťák. Logiku u nich nehledejte.“

Když se Bosch díval na mužovy rozpíchané paže, všiml si na kůži těsně pod levým rukávem kousku modrého inkoustu. Byl to vytetovaný nápis, ale Bosch z něj viděl příliš málo na to, aby ho dokázal přečíst.

„Vyhrňte mu to,“ řekl a ukázal na mužův biceps.

Sakai mu vyhrnul rukáv až po rameno a odhalil modročervené tetování. Byla to kreslená krysa, která stála na zadních, cenila přehnaně velké zuby a chlípně se šklebila. V jedné ruce držela pistoli a ve druhé lahev alkoholu s nápisem XXX. Modré nápisy nad obrázkem i pod ním byly rozmazané, protože se na nich podepsal věk a stárnutí kůže. Sakai se je přesto pokusil přečíst.

„Stojí tu ‚Pivní...‘, ne, vlastně ‚první‘. ‚První pěchotní...‘ Ten chlap sloužil v armádě. Spodní část nápisu mi vůbec nedává..., je to psané cizí řečí. ‚Non... Gratum... Anum... Ro...‘ Tohle už nepřečtu vůbec.“

„Rodentum,“ doplnil ho Bosch.

Sakai se na něj podíval.

„Vulgární latina,“ vysvětlil Harry. „Nestojí to za krysí prdel.“ Ten chlap byl tunelová krysa. Ve Vietnamu.“

„No jo,“ odtušil Sakai. Změřil si pohledem tělo i rouru a dodal: „Nakonec v tunelu i skončil, že jo? Svým způsobem.“

Bosch natáhl holou ruku k mužovu obličejí a odhrnul mu z čela a vyhaslých očí prameny šedočerných vlasů. Když si ostatní všimli, že to dělá bez rukavic, zkoprněli a sledovali jeho neobvyklé, ba přímo nehygienické počínání. Boschovi to bylo jedno. Dlouze na mužův obličej hleděl, nic neříkal a nevnímal, co se kolem něj děje. Sotva si uvědomil, že tuhle tvář i tohle tetování zná, vytanul mu na mysli obraz mladého muže. Kostnatého a opáleného muže s nakrátko ostříhanými vlasy. Živého, doslova plného života. Vstal a rychle se odvrátil od těla.

ČERNÁ OZVĚNA

Při tomto nečekaném pohybu vrazil přímo do Jerryho Edgara, který konečně dorazil na místo činu, postavil se za Bosche a mlčky se sklonil nad tělem. Jejich srážka oba překvapila, takže o krok ustoupili. Bosch si přiložil ruku na čelo, mnohem vyšší Edgar na bradu.

„Sakra, Harry,“ prohlásil Edgar. „Seš v pohodě?“

„Jo. A ty?“

Edgar se podíval, jestli parták nemá na rukou krev.

„Já taky. Omlouvám se. Co žes najednou tak zprudka vyskočil?“

„Nevím.“

Edgar se ještě jednou zadíval Harrymu přes rameno na mrtvolu a odstoupil s partákem stranou, aby si mohli promluvit v soukromí.

„Promiň, Harry,“ zopakoval Edgar. „Hodinu jsem tam trčel a čekal, až někdo přijde a vezme ty prohlídky za mě. Tak co tady vlastně máme?“ Během řeči si stále třel naraženou čelist.

„To ještě nevím jistě,“ odpověděl Bosch. „Chtěl bych, abys zašel do některého hlídkového vozu, který má nainstalovaný mobilní terminál. Ale funkční. A schválně mi tam zkus vyjet nějakého Billyho, totiž Williama Meadowse. Rok narození zhruba 1950. Adresu pak zjistíme z databáze motorových vozidel.“

„To je ten mrtvák?“

Bosch přikývl.

„Takže měl legitku, ale bez adresy?“

„Žádnou legitku neměl. Identifikoval jsem ho sám. Zkus mi ho prověřit. Předpokládám, že měl v posledních letech nějaký záznam. Přinejmenším kvůli drogám, tipl bych si na divizi Van Nuys.“

Edgar vyrazil k řadě zaparkovaných černobílých hlídkových vozů a začal mezi nimi hledat takový, který už má na palubní desce nainstalovaný mobilní počítačový terminál. Vzhledem

k jeho vysoké postavě to vypadalo, že kráčí pomalu, ale Bosch ze zkušenosti věděl, že s Edgarem je těžké udržet krok. Dnes měl na sobě bezvadně střižený hnědý oblek s tenkým světlým proužkem. Vlasy měl ostříhané nakrátko a kůži vláchnou a tmavou skoro jako baklažán. Bosch sledoval jeho odchod a nemohl si nepoložit otázku, jestli si parťák načasoval příjezd právě tak, aby se už nemusel soukat do kombinézy a prolézat špinavou rourou.

Zamířil k autu, vytáhl z kufru polaroid, vrátil se k tělu, obkročmo se nad ně postavil a vyfotografoval zblízka obličej mrtvého muže. Usoudil, že tři snímky budou stačit, a když z fotoaparátu vyjely fotky, položil je na potrubí a čekal, až se patřičně vykreslí. Pořád se na ten obličej musel dívat – na změny, které s ním provedl čas. Vzpomněl si na opilecký úsměv, který se na něm objevil ve chvíli, kdy všechny tunelové krysy z Prvního pěchotního pluku vylezly v Saigonu z tetovacího salonu. Trvalo to čtyři hodiny, ale všichni se nakonec stali pokrevními bratry, když si nechali vytetovat na rameno stejný znak. Bosch si dodnes pamatoval, jak Meadows v téhle společnosti pookřál; jakou měl radost, že může s někým sdílet svůj strach.

Odstoupil od těla a Sakai s Ositem rozložili na zemi těžký černý igelitový pytel se zipem uprostřed. Rozevřeli ho, zřízenci ze soudní patologie zvedli Meadowse a položili ho na dno pytle.

„Vypadá jako poustevník,“ prohodil Edgar, když dorazil k Boschovi.

Sakai zapnul pytel a Bosch viděl, že se v zipu zachytilo pár šedých kudrnatých vlasů. Meadowsovi by to nevadilo. Kdysi se Harrymu svěřil, že stejně jednou skončí v pytli na těla. Byl přesvědčený, že tenhle osud postupně čeká všechny.

Edgar držel v jedné ruce malý zápisník a ve druhé zlaté pero Cross.

„William Joseph Meadows, datum narození 21. července 1950. Moh by to bejt on, Harry?“

ČERNÁ OZVĚNA

„Jo, to je on.“

„Tak jsi měl pravdu, těch záznamů je tam víc. A nejen z protidrogového. Máme tam i bankovní loupež, pokus o loupež, držení heroinu. Plus potulku přímo tady u přehrady zhruba před rokem. Feťácké záznamy má samozřejmě taky. Třeba ve Van Nuys, jak jsi říkal. Kdo to vlastně byl, tvůj informátor?“

„Ne. Máš i adresu?“

„Bydlí ve Valley. V Sepulvedě, nahoře u pivovaru. V téhle čtvrti prodáš barák těžko. Tak odkud jsi ho znal, když to nebyl tvůj práškač?“

„Neznal jsem ho – aspoň ne v poslední době. Znal jsem ho v jiném životě.“

„Jak to mám chápat? Kdy jsi ho teda znal?“

„Naposledy jsem se s Billym Meadowsem viděl před dvaceti lety nebo nějak tak. Byl..., bylo to v Saigonu.“

„Jo, to by zhruba odpovídalo.“ Edgar zamířil k polaroidům a prohlédl si tři snímky Billyho Meadowse. „Znals ho dobře?“

„Ani ne. Zhruba stejně dobře jako každého, kdo tam se mnou sloužil. Naučil ses důvěřovat těmhle lidem na život a na smrt, ale když to skončilo, uvědomil sis, že většinu z nich vlastně vůbec neznáš. Po návratu domů už jsem se s ním nikdy neviděl. Akorát jsem si s ním loni volal, nic víc.“

„A jak jsi ho teda poznal?“

„Nejdřív jsem ho nepoznal. Ale pak jsem uviděl to tetování a naskočil mi jeho obličej. Lidi jako on si člověk zapamatuje. Aspoň teda já.“

„No, to asi jo...“

Na chvíli se odmlčeli. Bosch se snažil přemýšlet o dalším postupu, ale v duchu stále žasl nad tím, jaká je to náhoda, že ho povolali právě k Meadowsovi. Edgar ho vytrhl ze zasnění.

„A nechceš mi teda říct, co se ti na tom případě tak nezdá? Tamhle Donovan se tváří, že si každou chvíli nadělá do kalhot z toho, jak jsi ho zapráhnul.“

Bosch sdělil partákovi, co všechno mu na případu nesedí: chybějící stopy v rouře, tričko přetažené přes hlavu, zlomený prst a nepřítomnost nože.

„Proč ti vadí, že tam nebyl nůž?“ podivil se parták.

„Potřeboval něco, čím by tu plechovku rozřízl napůl, aby si z ní vyrobil vaříč – jestli to teda vaříč byl.“

„Mohl si tu plechovku už takhle přinést. Nebo do té trubky mohl někdo vlézt a sebrat ten nůž až potom, co už byl mrtvý. Jestli tam vůbec nějaký nůž byl.“

„Jo, to je možné. Bohužel uvnitř nejsou žádné stopy, které by nám řekly, jak to bylo.“

„No, z jeho záznamů každopádně víme, že to byl vymaštěný feťák. Byl takový už v době, kdy jsi ho znal?“

„Do jisté míry ano. Bral i prodával.“

„No tak vidíš. U dlouhodobých závisláků nemůžeš absolutně předvídat, co udělají, když jsou zrovna na tripu, nebo když jsou zrovna mimo něj. Ti lidi jsou ztracení, Harry.“

„Jenže on v poslední době nebral – nebo jsem si to aspoň myslel. V ruce má jen jeden čerstvý vpich.“

„Harry, sám jsi říkal, žeš toho chlapa od Saigonu neviděl. Jak můžeš vědět, jestli bral, nebo nebral?“

„Neviděl jsem ho, ale mluvil jsem s ním. Loni mi jednou volal. Řek bych, že v červenci nebo v srpnu. Lidi z protidrogového ho ve Van Nuys sebrali rovnou z ulice, protože měl rozpíchané paže. On věděl, že jsem policajt – zřejmě četl noviny, protože to bylo zhruba v době případu Panenkář –, a tak mi zavolaal na loupeže a vraždy. Ozval se mi přímo z věznice ve Van Nuys a zeptal se mě, jestli bych mu nepomohl. Hrozilo mu všehovšudy třicet dní v okresním žaláři, jenže on tvrdil, že už je úplně na dně. Dušoval se, že tentokrát do basy jít nemůže, ale sám prý se z toho nevyhrabe...“

Bosch se odmlčel. Edgar ho dlouho nechal se svými myšlenkami a pak ho pobídl, ať pokračuje.

„A dál? Cos teda udělal, Harry?“

ČERNÁ OZVĚNA

„Uvěřil jsem mu. Promluvil jsem si s policajtem, který ho zatkl. Vzpomínám si, že se jmenoval Nuckles. A pak jsem zavolal na místní sdružení veteránů v Sepulvedě a zapsal jsem ho na odvykací program. Nuckles na to přistoupil. Taký je válečný veterán. Meadows si sehnal právníka, požádal soudce o podmíněný odklad trestu a začal se ambulantně léčit na klinice pro veterány. Když jsem tam asi po šesti týdnech volal, řekli mi, že absolvoval celou terapii, je čistý a daří se mu dobře. Aspoň mi to teda tvrdili. Prý přešel do druhé, udržovací fáze. Baví se s psychologem, chodí na skupinové poradenství... Jenže po tom prvním telefonátu už jsem s Meadowsem nikdy nemluvil. Neozval se mi a já neměl potřebu se po něm pít.“

Edgar se zadíval do notesu. Bosch si všiml, že civí na prázdnou stránku.

„Hele, Harry,“ řekl nakonec, „vždyť už je to skoro rok. To je na feťáka dlouhá doba. Kdo ví? Za tu dobu klidně mohl třikrát naskočit a zas vysadit. Ale to už nás teď nemusí zajímat. Otázka zní, jak naložíme s tím, co tady máme. Co chceš dneska podniknout?“

„Věříš na náhody?“ zeptal se Bosch.

„Já nevím. To...“

„Náhody neexistují.“

„Fakt nevím, o čem teď mluvíš, Harry. Ale víš, co si myslím? Že tady nevidím nic, co by mě bilo do očí. Chlap vleze do trubky, v té tmě možná pořádně nevidí, co dělá, píchne si toho moc a zařve. Šmytec. Možná tam s ním byl někdo další, kdo cestou zpátky smazal původní stopy. A třeba mu i sebral nůž. Scénářů můžou být stov...“

„Někdy to do očí nebije, Jerry. To je právě ten problém. Je neděle, všichni chtějí jet domů. Hrát golf. Prodávat domy. Koukat na baseball. Je jim fuk, jak to doopravdy bylo. Prostě jen bezmyšlenkovitě provedou předepsané úkony. Copak nechápeš, že přesně na tohle oni sázejí?“

„Kdo ,oni‘, Harry?“

„Ten, kdo to udělal.“

Harry se odmlčel. Nedokázal nikoho přesvědčit, možná ani sám sebe. Hrát na strunu Edgarovy profesní cti byl omyl. Tenhle chlap zapíchne odznak ještě ten den, kdy si odkrouť dvacet let služby. Zaplatí si velký inzerát v odborovém věstníku – „bývalý člen LAPD, pro policisty sleva na provizi“ – a bude vydělávat čtvrt milionu ročně na prodeji domů policajtům v San Fernando Valley, Santa Clarita Valley, Antelope Valley nebo v kterémkoliv jiném „Valley“, kam se zrovna sjedou buldozery.

„Ale proč vůbec do té trubky lezl?“ řekl nakonec. „Říkals, že bydlíš ve Valley, v Sepulvedě. Proč by se trmácel až sem?“

„Harry, kdo ví? Ten chlap byl feťák. Možná ho vykopla žena. Možná natáhl brka tam a kámoši ho dovezli sem, protože se s ním nechtěli mazat a někomu něco vysvětlovat.“

„I tohle je trestný čin.“

„Jo, je to trestný čin, ale až seženeš státního zástupce, který si takový spis převezme, dej mi laskavě vědět.“

„To jeho nádobičko vypadá čistě. Je nové. A všechny vpichy kromě toho jednoho jsou zjevně staré. Podle mě nezačal znovu brát. Aspoň ne pravidelně. Něco tady nehraje.“

„No, já nevím... V době, kdy rádí AIDS a všechno možné, je asi dost důležité nemít ušmudlané nádobičko.“

Bosch se na parťáka podíval, jako by ho viděl poprvé.

„Tak poslyš, Harry. Chci ti prostě říct, že tenhle chlap byl možná před dvaceti lety tvým nejlepším kámošem z vietnamské nory, ale letos už to byl obyčejný feťák. Nikdy se ti nepodaří rozumově vysvětlit, proč udělal tohle nebo tamto. Nevím, jak to bylo s tím nádobičkem nebo se vpichy, ale rozhodně vím, že tenhle případ nevypadá jako něco, kvůli čemu bychom si měli uhnat kýlu. Tohle je tuctovka, pondělí a středa, dodržujte úřední hodiny.“

ČERNÁ OZVĚNA

Bosch to vzdal – zatím.

„Zajedu do Sepulvedy,“ řekl. „Jedeš se mnou, nebo se vracíš na prohlídku?“

„Odvedu svoji práci, Harry,“ odpověděl Edgar tiše. „Že se na něčem neshodnem, ještě neznamená, že si nesplním úkoly, za které jsem placený. Takhle to nikdy nebylo a nikdy to tak nebude. Ale jestli se ti nelíbí, jak pracuju, zajdem zítra ráno za osmadvadesátkou a zkusíme dohodnout výměnu.“

Bosch okamžitě zalitoval, že se nechal lacině unést, ale nahlas to neřekl. „Tak dobře,“ prohodil místo toho. „Zajeď tam a zjisti, jestli je někdo doma. Já to tady uzavřu a přijedu za tebou.“

Edgar došel k potrubí a sebral z něj jednu Meadowsovu fotografii. Zastrčil si ji do kapsy saka a vyrazil po přístupové cestě k autu. Boschovi už neřekl ani slovo.

Když si Bosch svlékl kombinézu a složil ji do kufru, díval se, jak Sakai s Ositem hrubě nakládají tělo na nosítka a těmi pak zajíždějí do zadní části modré dodávky. Zrekapituloval celý případ a přemýšlel, jakou by měl zvolit taktiku, aby Meadowsovu pitvu provedli přednostně, tedy nejpozději zítra namísto obvyklých pěti až šesti dnů. Přistoupil k Sakaiovi, který právě otevíral dveře na straně řidiče.

„Tak my jedem, Boschi.“

Bosch položil ruku na dveře, takže je Sakai nemohl otevřít.

„Kdo dneska řeže?“

„Tuhle fetku? Nikdo.“

„No tak, Sakaii. Kdo má službu?“

„Sally. Ale ten se o tuhle mrtvolu ani neotře, Boschi.“

„Heleďte, zrovna jsem to probíral s partákem. Nechci to řešit ještě i s váma.“

„Teď mě dobře poslouvejte, Boschi, dělám od šesti večer a tohle je sedmé místo činu, které jsem navštívil. Měli jsme střelbu z auta, bezďáckou klasiku, jeden sexuální delikt. Lidi umíraj

touhou nás poznat. Jedeme jak fretky, a rozhodně nebudeme řešit někoho přednostně jen proto, že vy v tom případě vidíte nějaké hnidy. Dejte aspoň jednou na svého parťáka. Tahle mrtvola půjde normálně do fronty. Takže se k ní dostaneme ve středu, možná ve čtvrtek. Rozhodně ne později než v pátek, to vám můžu slíbit. A vlastně to máte úplně jedno, protože na výsledek toxikologie se stejně čeká nejmíň deset dní. To přece víte. Takže kam sakra tak spěcháte?“

„Prostě vyřídte Sallymu, že předběžné ohledání potřebuju dneska. Ještě se za ním zastavím.“

„Kristepane, Boschi, poslouchal jste mě vůbec? Na chodbě nám stojí nosítka s těly, o kterých už teď víme, že jsou to sto osmdesát sedmičky a budou se muset řezat. Salazar si rozhodně neudělá čas na něco, co mně i všem ostatním kromě vás připadá jako jednoznačná feťácká smrt. Jako vyšitá. Co bych mu měl asi tak říct, abych ho přiměl říznout do toho narkouše ještě dneska?“

„Ukažte mu ten prst. Řekněte mu, že jsme v potrubí nenašli žádné stopy. Však vy už něco vymyslíte. Můžete třeba říct, že ten chlap se ve fetu vyznal příliš dobře na to, aby se předávkoval.“

Sakai se opřel hlavou o boční panel dodávky a hlasitě se rozesmál. Nato zavrtěl hlavou, jako by si právě vyslechl dětský vtip.

„A víte, co mi na to řekne? Že je úplně jedno, jak dlouho si ten maník píchal. Všichni se jednou oddělají. Kolik pětasedesátiletých narkomanů kolem sebe vidíte, Boschi? Takhle daleko nikdo z nich nedojde. Jehla je nakonec všechny dostane. Stejně jako toho v rouře.“

Bosch se otočil a rozhlédl se kolem sebe, aby měl jistotu, že ho žádný z uniformovaných policistů nesleduje a neposlouchá. Obrátil se zpátky a zadíval se Sakaiovi do očí.

„Prostě mu vyřídte, že se za ním během dne zastavím,“ řekl tiše. „Jestli u předběžného ohledání nic nezjistí, fajn, pro

ČERNÁ OZVĚNA

mě za mě pak to tělo šoupněte na konec fronty, nebo ho klidně zaparkujte u pumpy na Lankershim Boulevard. Mně už to bude jedno, Larry. Hlavně mu to vyřídíte. Ať o tom rozhodne sám.“

Sundal ruku ze dveří a odstoupil. Sakai nasedl do dodávky a zabouchl za sebou dveře. Nastartoval motor, dlouze se na Bosche zadíval přes sklo a pak stáhl okénko.

„Vy jste neskutečně otravnej chlap, Boschi. Zítra ráno. Víc pro vás udělat nemůžu. Dnešek nepřipadá v úvahu.“

„První pitva v pondělí?“

„Hlavně nám dneska dejte svátek, jasný?“

„První pitva?“

„Jo. Jo. První pitva.“

„Jasně, v tom případě vás nechám na pokoji. Tak nashle zítra.“

„Se mnou nepočítejte. Já budu vyspávat.“

Asistent soudního patologa vytáhl okénko a dodávka se rozjela. Bosch jí uhnul z cesty, a jakmile byla pryč, znovu se upřeně zadíval na potrubí. Teprve v tu chvíli si poprvé uvědomil, že je pomalované graffiti. Ne že by předtím nezaregistroval, že povrch trubky je doslova posetý nasprejovanými nápisy, ale až teď začal vnímat jednotlivé klikyháky. Mnoho jich bylo starých a vybledlých, takže fungovaly jako svébytný archiv vzkazů a hrozeb, které dávno vyšuměly do ztracena, nebo se naopak naplnily. Byly tu slogany typu „Pryč z LA!“, ale i jména: Ozone, Bomber, Stryker a mnoho dalších. Po chvíli Bosche upoutal jeden z čerstvějších tagů. Nacházel se asi tři metry od konce potrubí a obsahoval pouhá tři písmena *Sha* namalovaná jediným plynulým pohybem. Horní část písmene *S* byla rozeklaná a vystínovaná tak, že vypadala jako otevřená tlama. Dokořán rozvřený chřtán. Zuby v něm nebyly, ale Bosch je téměř hmatatelně cítil. Připadalo mu, že tohle dílo zůstalo nedokončené, ovšem i tak to byla pěkná práce, originální a čistá. Namířil na kresbu polaroid a vyfotil ji.

Přešel k policejní dodávce a cestou si zasunul fotku do kapsy. Donovan právě ukládal vybavení do regálů a důkazní pytle do dřevěných beden od vína z Napa Valley.

„Nenašels tam vypálené sirky?“

„Jo, jednu čerstvou jo,“ odpověděl Donovan. „Dohořela až do konce. Asi tři metry od ústí. Je zakreslená v plánu.“

Bosch sebral desky s přicvaknutým náčrtem potrubí. Byla na něm vyznačená poloha těla i umístění všech ostatních položek odebraných z roury coby předměty doličné. Bosch si všiml, že zápalka se našla zhruba pět metrů od těla. Donovan mu ji pak ukázal i fyzicky; ležela na dně jednoho z igelitových důkazních sáčků. „Dám ti vědět, jestli pocházela z nádobíčka toho mrtvého,“ prohlásil. „Jestli ti jde o tohle.“

„A co pochůzkáři?“ zeptal se Bosch. „Co našli ti?“

„Všechno je to tady,“ řekl Donovan a ukázal na dřevěnou krabici plnou dalších důkazních pytlů. Ty obsahovaly suť sesbíranou hlídkovými policisty v okruhu patnácti metrů od trubky. Každý pytel nesl přesné označení místa, kde byl daný předmět nalezen. Bosch si všechny pytle prohlédl a zkontroloval jejich obsah. Většinou šlo o odpadky, které s místem činu uvnitř potrubí na první pohled nesouvisely. Noviny, staré hadry, dámská lodička, bílá ponožka se zaslou modrou barvou uvnitř. Nejspíš čichačská pomůcka.

Bosch sebral sáček obsahující víčko od spreje. Hned v následujícím sáčku ležel sprej samotný. Na štítku bylo označení „Oceánská modř“. Když Bosch potěžkal sáček, poznal, že v plechovce stále zbývá trocha barvy. Odnesl sáček k potrubí, otevřel ho, stiskl perem trysku a nastříkal modrou čáru vedle písmen *Sha*. Trochu to přepísl, takže barva začala stékat po zakřiveném povrchu trubky a odkapávat na šterk. Přesto bylo Boschovi jasné, že odstíny souhlasí.

Chvilí o tom všem přemýšlel. Proč by sprejer vyhazoval plechovku, ve které je ještě půlka barvy? Prohlédl si popis na sáč-

ČERNÁ OZVĚNA

ku. Sprej se našel kousek od okraje vodní nádrže. Někdo se ho pokusil hodit do přehrady, ale neměl dost síly. Bosch si znovu položil otázku proč. Dřepł si vedle trubky a pozorně si prohlédl písmena. Dospěl k závěru, že ať měly obrázek a nápis symbolizovat cokoli, tohle dílo rozhodně není dokončené. Muselo se stát něco, co sprejera donutilo přerušit práci a odhodit plechovku, víčko i čichačskou ponožku přes plot. Vyrušil ho snad příjezd policie? Bosch vytáhl zápisník a udělal si poznámku, že má po půlnoci zavolat Crowleymu a zjistit, jestli některý z jeho lidí projížděl během noční služby kolem vodní nádrže.

Co když ale sprejer neodhodil barvu kvůli příjezdu policie? Co když se stal svědkem, jak někdo přivazuje k potrubí tělo? Bosch si vzpomněl, co mu Crowley říkal o anonymním telefonátu na tísňovou linku. Nález těla prý ohlásil výrostek. Nemohl to být tenhle sprejer? Autor nedokončeného díla na rouře? Bosch odnesl sprej zpátky k dodávce vědecké vyšetřovačky a předal ho Donovanovi.

„Až sejmeš otisky z těch narkomanských pomůcek a z varíče, vezmi je i z tohohle,“ poručil technikovi. „Myslím, že to mohlo patřit svědkovi.“

„Jasně,“ odvětil Donovan.

Bosch vykličkoval z kopců a najel po Barham Boulevard na severní větev Hollywood Freeway. Projel přes Cahuenga Pass, odbočil na západ na Ventura Freeway, načež se dal znovu na sever po San Diego Freeway. Patnáctikilometrovou vzdálenost ujel zhruba za dvacet minut. Nedělní provoz byl plynulý. Nakonec vyjel na Roscoe, odbočil na východ, urazil zhruba dva bloky a ocitl se na Langdon Avenue, kde Meadows bydlel.

Stejně jako většina příměstských čtvrtí měla i Sepulveda dobré a špatné části. Bosch na Meadowsově ulici rozhodně neočekával pečlivě zastřižené trávníky a volva zaparkovaná u ohrádků a jeho tušení se potvrdilo. Zdejší byty mohly být atraktivní

možná před deseti lety. Okna v přízemí byla zamřížovaná a všechna garážová vrata byla postříkaná graffiti. Vzduchem se nesl štiplavý zápach z pivovaru na Roscoe Boulevard. Smrdělo to tu jako v baru ve čtyři ráno.

Meadows bydlel v bytovém domě ve tvaru písmene „U“, který postavili v padesátých letech, kdy se ještě ve vzduchu nevznášel zápach chmele, kdy na každém rohu nepostával hlouček gangsterů a kdy v celé čtvrti ještě žila naděje. Na nádvoří mezi domy se rozprostíral bazén, který však byl dávno zaházený pískem a hlínou, takže dnes z nádvoří zbyl jen ovál porostlý hnědou trávou a špinavý beton kolem. Meadows bydlel v rohovém bytě v nejvyšším patře. Když Bosch stoupal po schodech na chodbu, odkud se vcházelo do jednotlivých bytů, slyšel zvenku setrvalý šum dálnice. Dveře označené číslem 7B byly odemčené a vedly do malého dvoupokojového bytu s jídelnou. Edgar se nakláněl nad kuchyňskou linkou a něco si psal. „Prima bydlení, co?“ utrousil.

„To jo,“ přisvědčil Bosch a rozhlédl se po bytě. „Nikdo nebyl doma?“

„Ne. Ptal jsem se sousedky odvedle a ta mi řekla, že tady naposled někoho viděla předevcírem. Chlap, co tu bydlí, se jí prý představil jako Fields, ne jako Meadows. Fikané, vid? ‚Pole, louky, dům.‘ Prý tady bydlel sám. Nastěhoval se zhruba před rokem a s nikým se tu moc nebavil. Víc toho nevěděla.“

„Ukázals jí jeho fotku?“

„Jo, poznala ho. Ale moc se jí nelíbilo, že musí koukat na mrtvolu.“

Bosch vstoupil do krátké chodby, z níž vedly dveře na toaletu a do ložnice. „Tys vypáčil zámek?“

„Né, bylo odemčeno. Nekecám, dvakrát jsem zaklepal, a už jsem se chystal zajít si do auta pro věci a mrknout se tomu zámku na zoubek, když vtom mě napadlo, že ještě zkusím vzít za kliku.“

ČERNÁ OZVĚNA

„A ono bylo otevřeno.“

„A ono bylo otevřeno.“

„Mluvil jsi s bytným?“

„Bytná tady není. Měla tu být, ale možná si odskočila někam na oběd, nebo si šlehnout. Myslím, že jsem tu zatím nepotkal nikoho, kdo nebere.“

Bosch se vrátil do obývacího pokoje a rozhlédl se. Moc toho v něm nebylo. K jedné zdi byl přiražený gauč zakrytý zelenou vinylovou plachtou, u protější zdi stálo na koberci čalouněné křeslo a vedle něj malý barevný televizor. V jídelně stál umakartový stůl se třemi židlemi. Čtvrtá židle osamoceně čekala u zdi. Bosch se podíval na starý konferenční stůl před gaučem. Byl posetý spáleninami od cigaret a momentálně na něm ležely přeplněný popelník, kniha křížovek, televizní program a hrací karty, jejichž rozestavení prozrazovalo, že majitel hrál naposledy solitér. Bosch netušil, jestli Meadows kouřil, ale věděl, že se kolem těla nenašly žádné cigarety. Zapsal si do paměti, že to musí prověřit.

„Harry,“ ozval se Edgar, „ten byt někdo obrátil vzhůru nohama. Nemyslím jen ty otevřené dveře, ale i další věci. Určitě to tu prohledávali. Docela slušně pak zametli stopy, ale stejně se to dá poznat. Evidentně měli naspěch. Schválně si prohlídni postel a šatnu, a uvidíš sám. Já zatím zkusím jít za bytnou.“

Edgar odešel a Bosch se vrátil přes obývací pokoj do ložnice. Cestou zaregistroval zápach moči. V ložnici u zdi objevil středně velkou postel bez čelní desky. Na bíle vymalované stěně bylo vidět mastný ovál v místech, kam si zřejmě Meadows opíral hlavu, když v posteli seděl. Naproti stál starý prádelník se šesti zásuvkami a vedle postele levný ratanový noční stůl s lampičkou. Nic dalšího v ložnici nebylo, dokonce ani zrcadlo ne.

Bosch si nejprve prohlédl postel. Byla neustlaná a polštáře, prostěradla a přikrývky ležely na hromadě uprostřed. Harry si všiml, že roh jednoho prostěradla je v prostřední části na levé straně zastlaný mezi pérovou matrací a podložkou. Bylo zřejmé,

že takhle by nikdo postel neustlal. Bosch vytáhl roh zpod matrace a nechal ho volně viset přes okraj postele. Zvedl matraci, jako by pod ní chtěl něco hledat, a pak ji položil na původní místo. Volně visící roh prostěradla opět uvízl mezi matrací a podložkou. Edgar měl pravdu.

Bosch se přesunul k prádelníku a postupně otevřel všech šest zásuvek. Veškeré oblečení – spodní prádlo, bílé i tmavé ponožky a několik triček – bylo úhledně složené a vypadalo nehtnuté. Když však Bosch zavíral dolní levou zásuvku, všiml si, že do korpusu zajíždí nerovnoměrně a nedovírá se úplně. Vytáhl ji tedy celou ven. Totéž pak opakoval s dalšími zásuvkami, až byl celý prádelník prázdný. Když měl všechny zásuvky venku, zkontroloval jejich spodní strany, aby se ujistil, že na nich něco není nebo nebylo přilepené. Nic ovšem nenašel. Vrátil zásuvky do korpusu, ale měnil jejich polohu tak dlouho, až všechny hladce dojely nadoraz a úplně se zavřely. Když byl hotov, zásuvky byly na jiných místech. Na správných místech. Bosch si byl jistý, že někdo vytahal zásuvky z prádelníku, aby se podíval, co je pod nimi a za nimi, a pak je vrátil jinam.

Přešel do šatny a zjistil, že je zaplněná jen z jedné čtvrtiny. Na podlaze ležely dva páry bot: černé tenisky Reebok olepené pískem a šedým prachem a pár šněrovacích pracovních bot, které vypadaly, jako by je někdo nedávno vyčistil a namazal krémem. Šedý prach z bot ulpíval i na koberci. Bosch se ohnul a nabral ho trochu mezi prsty. Připadalo mu, že pochází z betonu. Vytáhl z kapsy malý důkazní sáček, nasypal do něj pár granulí a opět se postavil. Na jednom ramínku visela bílá společenská košile a na dalších čtyřech černé pulovry podobné tričku, jaké měl Meadows v době smrti na sobě. Na dalších ramínkách visely dvojce seprané džíny a dvě černá pyžama nebo možná kimona. Všechny čtyři kalhoty měly kapsy obrácené naruby. Plastový koš na prádlo na podlaze obsahoval špinavé černé kalhoty, trička, ponožky a jedny trenýrky.

ČERNÁ OZVĚNA

Bosch vyšel z šatny a pak i z ložnice. Na chodbě odbočil do koupelny a otevřel skříňku nad umyvadlem. Našel v ní poloprázdnou tubu se zubní pastou, lahvičku aspirinu a jediný prázdný obal od inzulinové injekce. Když skříňku zavíral, podíval se na sebe v zrcadle a uviděl ve svých očích vyčerpání. Uhladil si vlasy.

Vrátil se do obývacího pokoje a posadil se na gauč před rozehranou partií solitéru. V bytě se objevil Edgar.

„Meadows si tenhle byt pronajal loni prvního července,“ oznámil. „Bytná se už vrátila. Peníze jí měl dávat každý měsíc, ale on jí zaplatil jedenáct nájmů dopředu. Čtyři kila měsíčně. Takže jí jen tak vyplázl skoro pět táců. Žádné doporučení po něm nechtěla. Prostě si ty prachy vzala. Bydlel prý...“

„On jí zaplatil jedenáct nájmů?“ skočil mu do řeči Bosch. „To byla nějaká dohoda? Při platbě předem dvanáctý měsíc zdarma?“

„Na to jsem se jí taky ptal, ale ona řekla, že ne, že to udělal sám od sebe. Tak si to prostě přál. Vystěhovat se měl letos prvního června. To je – moment – za deset dní? Prý jí řekl, že se sem přistěhoval za práci, podle všeho z Phoenixu. Údajně dělal jako vedoucí směny razičů na nějakém projektu metra dole ve městě. Bytná z jeho řeči vyrozuměla, že tahle zakázka potrvá jedenáct měsíců, načež se zase vrátí do Phoenixu.“

Edgar se díval do zápisníku a v duchu rekapituloval svůj rozhovor s bytnou.

„A to je víceméně všechno. I ona ho na té fotce identifikovala. A i ona ho znala jako Fieldse. Billa Fieldse. Prý se zjevoval v neobvyklých časech, jako by bouchal jen noční nebo tak něco. Naposledy ho viděla přijet domů někdy minulý týden ráno, kdy vysedl z běžového nebo hnědého džípu. Registrační značku mi neřekla, protože se nedívala. Ale Meadows prý byl celý špinavý, z čehož vyrozuměla, že se vrací z práce.“

Oba chvíli mlčeli a přemýšleli.

„Edgare,“ prohlásil nakonec Bosch, „měl bych pro tebe návrh.“

„Ty máš pro mě návrh? Tak jo, poslouchám.“

„Vrať se teď domů a klidně si vyříd' tu prohlídku, nebo co to máš. Já už to tu dodělám. Zajedu na dispečink pro nahrávku toho hlášení, vrátím se do kanceláře a založím papíry. A taky zjistím, jestli Sakai uvědomil příbuzné. Jestli si správně vzpomínám, tak Meadows pocházel z Louisiany. Každopádně se mi podařilo domluvit pitvu na zítřejší osmou. Zastavím se tam cestou do práce.

Takže ty zítra dodělej ty včerejší transsexuály a odvez to na státní zastupitelství. Neměl by s tím být žádný problém.“

„Jinými slovy si sám bereš případ, který je od začátku na hovno, a mně dávaš práci bez zodpovědnosti. Na té domácí zabijačce vůbec nic nevymyslím. Jedna transka odkrouhla druhou, a bylo po ptákách. Doslova.“

„Jo. Ale chtěl bych po tobě ještě něco. Až zítra pojedíš z Valley, zastav se v Sepulvedě na sdružení veteránů a zkus je přemluvit, jestli by tě nenechali nahlídnout do Meadowsova spisu. Třeba tam bude pár jmen, která nám můžou pomoci. Jak jsem říkal, údajně docházel k psychiatrovi a na skupinové terapie. Možná s ním někdo z těch lidí chlastal a ví, co se tady stalo. Vím, že je to střelba od boku. Kdyby ti dělali problémy, zavolej mi a já ti vyřídím soudní příkaz.“

„To zní slibně. Ale stejně mám o tebe trochu obavy, Harry. Nejsme partáci dlouho a mně je jasné, že se chceš nejspíš pracovat do centra na loupeže a vraždy, jenže nevím, proč se chceš zrovna u tohoto případu přetrhnout. Jasně, byt je vzhůru nohama, ale o to nejde. Otázka zní proč. A mě pořád nic nenapadá. Přijde mi, že Meadows prostě někde natáhl brka, jeho kumpán ho odvezl k přehradě, nacpal jeho tělo do trubky a pak mu šel vybílit byt, aby zjistil, jestli tam nenajde něco cenného.“

ČERNÁ OZVĚNA

„Nejspíš to tak opravdu bylo,“ řekl Bosch po chvíli. „Ale pořád mi na tom nesedí pár věcí. Chci je ještě chvílku řešit, než budu mít úplnou jistotu.“

„Jak říkám, já s tím nemám problém. Těžko mi může vadit, že mi necháváš fajnovou práci.“

„Ještě se tady chvílku porozhlídnu. Klidně jeď domů a sejďme se zítra po pitvě.“

„Oukej, partáku.“

„A Jede?“

„Jo?“

„Tohle vůbec nesouvisí s tím, že bych se chtěl dostat zpátky do centra.“

Bosch seděl sám, přemýšlel a rozhlížel se po místnosti v naději, že uvidí nějaká tajemství. Jeho pohled nakonec spočinul na kartách rozprostřených na konferenčním stolku. Solitér. Harry si všiml, že všechna esa už jsou nalezená a obrácená lícem vzhůru. Sebral balíček zbývajících karet a začal ho po třech kartách procházet. Přitom narazil na pikovou dvojku a trojku a srdcovou dvojku. Tahle hra neuvízla na mrtvém bodě. Stále se v ní dalo pokračovat, ale někdo ji přerušil a už nikdy ji nedohrál.

Bosch pocítil neklid. Zadíval se do skleněného zeleného popelníku a všiml si, že všechny nedopalky pocházejí z camelek bez filtru. Kouřil tyhle cigarety Meadows, nebo jeho vrah? Vstal a prošel se po pokoji. Znovu ucítil lehký zápach moči. Vrátil se do ložnice, otevřel zásuvky prádelníku a ještě jednou si prohlédl jejich obsah. Nic ho netrklo. Zamířil k oknu a upřel pohled na zadní stranu protějšího bytového domu. V uličce mezi domy stál muž s nákupním vozíkem ze supermarketu a štáral klackem v popelnici. Vozík byl do poloviny zaplněný hliníkovými plechovkami. Bosch odstoupil od okna, posadil se na postel a opřel si hlavu o zeď v místě, kde mělo být čelo postele a kde bílá malba získala šedivý mat. Zeď ho chladila do týlu.

„Prozrad' mi něco,“ zašeptal Bosch, přestože v bytě nikdo nebyl.

Předpokládal, že Meadowse někdo vyrušil při partii solitéru a že zemřel tady, načež ho vrah odvezl k přehradě a zavlekl ho do potrubí. Jenže proč? Proč ho nenechal tady? Bosch si opřel hlavu o zeď a zadíval se přes místnost. Vtom si všiml, že v protější zdi je zatlučený hřebík. Nacházel se necelý metr nad prádelníkem a kdysi dávno ho někdo při malování zatřel bílou barvou, takže si ho Harry napoprvé nevšiml. Vstal a šel se podívat za prádelník. V sedmicentimetrové škvíře mezi zadní deskou prádelníku a zdí uviděl okraj spadlého rámečku. Odsunul ramenem těžký prádelník od zdi, zvedl rámeček a odebral se s ním k posteli, kde se posadil na pelest a začal si ho prohlížet. Z praskliny ve skle se rozbíhala bohatá pavučina – nejspíš důsledek pádu. Poškozené místo částečně zakrývalo černobílou fotografií klasického formátu. Byla zrnitá a zašlá tak, že měla na okrajích nahnědle žlutou barvu. Rozhodně byla přes dvacet let stará. Bosch to věděl, protože mezi dvěma prasklinami ve skle spatřil sám sebe, vlastní mladistvý obličej usmívající se do objektivu.

Obrátil rámeček a opatrně rozevřel cínové svorky, které držely sklo na lepenkové zadní desce. Když vysouval z mezery zažloutlou fotografii, sklo to nevydrželo a rozpadlo se úplně; na podlahu se sesypala hromada střepů. Bosch si přehodil nohy jinam, ale nevstal z postele a dál si prohlížel fotografii. Na přední ani zadní straně nebylo nic, co by mu prozradilo, kde nebo kdy byl snímek pořízen. Bosch ovšem věděl, že to muselo být mezi koncem roku 1969 a začátkem roku 1970, jelikož někteří muži na snímku už pak byli mrtví.

Na fotce jich figurovalo sedm. Vesměs tunelové krysy. Všichni byli do půli těla nazí, všichni hrdě vystavovali opálené paže s tetováním a všichni měli „psí známky“ spleené páskou k sobě, aby jim v tunelech necinkaly o sebe. Muselo to být někde v sektoru Echo okresu Cu Či, ale konkrétní vesnici Bosch

ČERNÁ OZVĚNA

nepoznal, ani si ji nepamatoval. Vojáci stáli v zákopu po obou stranách vchodu do tunelu, jehož průměr nebyl větší než průměr trubky, kde Meadows o mnoho let později našel svou smrt. Když Bosch vyhledal na fotce sám sebe, jeho úsměv mu připadal hloupý. S ohledem na všechno, co se po pořízení fotky stalo, se cítil dost trapně. A pak se podíval na Meadowse a spatřil chabý úsměv a prázdný pohled. Ostatní vojáci vždycky tvrdili, že Meadows by hleděl do dále i v samovazbě.

Zadíval se na sklo mezi svýma nohama a uviděl růžový papírek, velký asi jako baseballová kartička. Sebral ho za okraj a prohlédl si ho. Byla to stvrzenka z jedné zastavárny v centru. Jako zákazník byl uvedený William Fields a v kolonce zastavených předmětů figurovala jediná položka: starožitný zlatý náramek ozdobený nefrity. Stvrzenka byla šest týdnů stará. Fields tehdy dostal osm set dolarů. Bosch vytáhl z kapsy důkazní obálku, strčil stvrzenku dovnitř a vstal.

Cesta do centra mu trvala hodinu, protože lidé se už sjížděli na zápas Dodgers. Bosch využil prostojů k úvahám o bytě. Někdě ho prohledal, ale Edgar měl pravdu v tom, že vetřelec měl hodně naspěch. Obrácené kapsy kalhot musely každého udeřit do očí. I se zásuvkami prádelníku si měl lupič dát víc práce a vrátit je ve správném pořadí, ale rozhodně neměl přehlédnout stvrzenku ze zastavárny. Kam spěchal? Bosch dospěl k závěru, že ho znervózňovala přítomnost Meadowsova těla v bytě. Musel ho někam uklidit.

Bosch vyjel na Broadwayi a zamířil na jih kolem Town Square k zastavárně, která se nacházela v Bradburyho budově. Centrum Los Angeles bylo o většině víkendů stejně tiché jako městský hřbitov a Bosch rozhodně nečekal, že najde zastavárnu Happy Hocker otevřenou. Původně chtěl kolem ní jen projet, prohlédnout si ji a pokračovat v cestě na dispečink. Když ji však míjel, všiml si, že venku stojí muž a stříká na kus překližky sprejem slovo

OTEVŘENO. Místo výlohy měla prodejna jen velké prkno. Na špinavém chodníku pod překližkou viděl Bosch skleněné stře-py. Zastavil u obručníku. Než vystoupil z auta a dorazil ke vchodu, byl už sprejer opět uvnitř. Bosch prošel dveřmi a aktivoval snímač pohybu. Někde u stropu, nad spoustou vystavených hudebních nástrojů, se rozezvučel elektronický zvonek.

„V neděli mám zavřeno,“ houkl muž zezadu. Stál za chromovanou pokladnou vévodící skleněnému pultu.

„Na té ceduli, kterou jste před chvílí nastříkal, stálo něco jiného.“

„To jo, ale ta je až na zítřek. Když lidi vidí zatlučenou výlohu, automaticky předpokládají, že jste zavřel krám. Ale já jsem ne-zavřel krám. Přes týden mám normálně otevřeno, akorát mám na pár dní přes výlohu prkno. A tak jsem si nastříkal ceduli OTEVŘENO, aby mi to prkno neodlákalo lidi, chápete? Ale to platí až od zítřka.“

„A vy jste majitel?“ řekl Bosch, vytáhl z kapsy policejní průkaz a ukázal muži odznak. „Zdržím vás jen pár minut.“

„Jo takhle, vy jste policajt. Že jste to neřekl hned? Čekám na vás celý den.“

Bosch se zmateně rozhlédl po zastavárně a pak si spočítal dvě a dvě dohromady.

„Vy myslíte tu rozbitou výlohu? Kvůli té jsem nepřišel.“

„Jak jako? Ten pochůzkář říkal, že mám počkat na detektiva. Tak čekám. Jsem tu už od pěti ráno.“

Bosch se znovu rozhlédl po prodejně. Byla plná obvyklých předmětů: žesťových nástrojů, elektronických nesmyslů, šperků a sběratelských předmětů. „Podívejte, pane...“

„Obinna. Oscar Obinna, zastavárny v Los Angeles a Culver City.“

„Pane Obinno, na hlášení vandalismu detektivové o víkendech nevyjíždějí. A je možné, že už to nedělají ani v pracovních dnech.“

ČERNÁ OZVĚNA

„O jakém vandalismu mluvíte? Tohle bylo vloupání. Loupež prvního řádu.“

„K vám se někdo vloupal? A co vám ukradl?“

Obinna ukázal na dvě prosklené vitríny, které z obou stran obklopovaly pokladnu. Horní sklo obou vitrín bylo roztržité na tisíc kusů. Bosch k nim přistoupil a spatřil mezi střepy drobné šperky: lacině vyhlížející náušnice a prstýnky. Kromě nich však viděl i sametové podušky, zrcadlové misky a navlékací stopy na prsteny, které měly být plné šperků, ale nebyly. Ohlédl se do prodejny, ale žádné jiné škody nikde neviděl.

„Pane Obinno, můžu zavolat službu konajícímu detektivovi a zeptat se, jestli sem dneska někdo přijede a kdy to případně bude. Ale já přišel kvůli něčemu jinému.“

Vytáhl z kapsy čirou igelitovou obálku se stvrzenkou ze zastavárny. Zvedl ji do vzduchu, aby na ni Obinna dobře viděl.

„Můžu vidět tenhle náramek, prosím?“ V okamžiku, kdy to vyslovil, se ho zmocnila špatná předtucha. Zastavárník, drobný obtloustlý muž s olivovou kůží a prstencem tmavých vlasů kolem lysé lebky, se na Bosche nevěřícně zadíval a zachmuřil hutné tmavé obočí.

„Vy nebudete sepisovat zprávu o mých vitrínách?“

„Ne, pane, já vyšetřuju vraždu. Můžete mi prosím ukázat náramek zastavený proti této stvrzence? Já pak zavolám na detektivní oddělení a zjistím, jestli sem dneska někdo přijede řešit to vaše vloupání. Díky za spolupráci.“

„No teda! To jste celí vy! Já s policií spolupracuju. Každý týden vám řádně posílám seznamy, ba dokonce vašim lidem pořizuji fotky. A když pak žádám o jednoho jediného detektiva, aby sem přijel vyšetřit loupež, tak se dočkám chlapa, který mi řekne, že přijel řešit vraždu. Čekám tady už od pěti ráno.“

„Půjčte mi telefon. Někoho sem pošlu.“

Obinna zvedl sluchátko z nástěnného telefonu umístěného za jednou z poškozených vitrín a podal ho Boschovi. Harry

ho převzal, nadiktoval Obinnovi číslo a ten ho vytočil. Zatímco Bosch hovořil se službu konajícím detektivem v Parker Center, zastavárník vyhledával v sešitě záznam o zastaveném náramku. V Parker Center dnes měla službu žena, o níž Bosch věděl, že se za celou kariéru v Divizi loupeží a vražd ani jednou nezúčastnila vyšetřování v terénu. Zeptala se Bosche, jak se má, a oznámila mu, že vloupání do zastavárny předala místní policejní stanici, konkrétně na Centrální divizi. Přitom musela vědět, že na místních služebnách v neděli žádní detektivové neslouží. Bosch obešel pult a přece jen vytočil číslo tamního detektivního oddělení. Nikdo se mu neozval. Bosch tedy nechal telefon vyzvánět a zahájil jednostranný rozhovor.

„Jo, tady je Harry Bosch, hollywoodské detektivní oddělení. Jen se snažím zjistit, jak to vypadá s tím vloupáním do zastavárny Happy Hocker tady na Broadwayi... Ano, pořád čeká. Víte kdy? Ehe, ehe... Jistě. Obinna, O-B-I-N-N-A.“

Ohlédl se a Obinna mu dal kývnutím najevo, že jeho jméno přehláskoval správně.

„Ano, je tady a čeká... Dobře... Vyřídím mu to. Díky.“

Zavěsil. Obinna se na něj podíval. Huňaté obočí měl zvednuté.

„Dneska mají perný den, pane Obinnu,“ řekl Bosch. „Detektivové jsou v terénu, ale přijedou sem. Už by to nemělo dlouho trvat. Předal jsem službu konajícímu seržantovi vaše jméno a řekl mu, ať je sem co nejrychleji pošle. Mohl byste mi teď ukázat ten náramek?“

„Ne.“

Bosch si vytáhl z kapsy krabičku cigaret a jednu z ní vyklepal. Věděl, co přijde, ještě dřív, než Obinna mávl rukou nad jednou z vystavených vitrín.

„Váš náramek je pryč,“ prohlásil zastavárník. „Vyhledal jsem si ho tady v záznamech. Vidím, že jsem ho měl v téhle vitríně,

ČERNÁ OZVĚNA

protože to byl hezký šperk, podle mě velmi cenný. Ale teď je pryč. Takže jsme oběťmi toho lupiče oba, vidíte?“

Obinna se usmál, jako by měl radost, že jsou na trampoty dva. Bosch se zadíval na třpytivé střepy na dně vitríny. Přikývl a řekl: „Ano.“

„Přišel jste o den později, detektive. To je smůla.“

„Říkal jste, že vám vykradli jen tyhle dvě vitríny?“

„Ano. Rozbili je a všechno sebrali. Rychlá akce.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Policie mi volala o půl páté ráno. V tu dobu začal kvílet alarm. Okamžitě jsem přijel. Alarm se spustil ve chvíli, kdy lupič rozbil výlohu. Jenže policisti už tady nikoho nezastihli. Zůstali tu, dokud jsem nepřijel. A já od té doby čekám na detektivy, ale zatím marně. Nemůžu ty vitríny uklidit, dokud to sem nepřijedou vyšetřit.“

Bosch se zamyslel nad časovou posloupností. Tělo skončilo v potrubí někdy před anonymním telefonátem na tísňovou linku, který proběhl ve čtyři ráno. Zhruba ve stejnou dobu se někdo vloupal do této zastavárny a sebral z ní náramek zastavený oběti. Náhody neexistují, připomněl si Harry.

„Říkal jste něco o fotkách. Takže každou zastavenou položku evidujete a fotíte?“

„Ano, to je pravda. Všechno, co do prodejny přijmu, zapíšu do seznamu, který pak předkládám detektivům LAPD. Takový je zákon. A já plně spolupracuji.“

Obinna pokýval hlavou a žalostně se zahleděl na rozbitou vitrínu.

„A co fotky?“ zeptal se Bosch.

„Ano, fotky. Detektivové mě žádali, abych nejcennější položky i vyfotografoval. Prý se jim pak líp identifikuje kradené zboží. Tohle už mi zákon neukládá, ale já jsem jim řekl, že jasně, že s nimi budu plně spolupracovat. Koupil jsem si fotoaparát Polaroid a všechny fotky si nechávám, kdyby se

náhodou chtěli přijet podívat. Jenže oni nikdy nepřijedou. Celé je to na houby.“

„Máte fotku toho náramku?“

Obinna znovu zvedl obočí a zamyslel se nad otázkou.

„Myslím, že ano,“ řekl a zmizel za černým závěsem ve dveřích za pultem. Když se po pár okamžicích opět objevil, nesl v rukou krabici od bot plnou polaroidů se žlutými papírky připevněnými kancelářskými sponkami. Začal se probírat fotkami, čas od času některou vytáhl, zvedl obočí a vsunul ji zpět na původní místo. Nakonec přece jen našel, co hledal.

„Tady. To je ona.“

Bosch převzal fotku a prohlédl si ji.

„Starožitné zlato s nefrity, moc hezké,“ pronesl Obinna. „Na ten šperk si vzpomínám, prvotřídní kvalita. Není divu, že si ten hajzl, který mi vysklil výlohu, odnesl i tenhle kousek. Vyrobili ho ve třicátých letech v Mexiku... Zákazníkovi jsem za něj zaplatil osm set dolarů. Nestává se často, abych za kus šperku vyplatil tolik peněz. Pamatuju si snad jen jednoho zákazníka, velmi urostlého, který mi sem přišel s prstenem za vítězství v Super Bowlu. Osmdesátý třetí rok. Moc hezké dílo. Tomu jsem vyplatil tisíc dolarů. Už si pro něj nepřišel.“

Obinna zvedl levou ruku a ukázal Boschovi přehnaně velký zlatý prsten, který na jeho drobném prstu vypadal ještě větší.

„A na zákazníka, který vám nechal v zástavě tenhle náramek, si taky tak dobře vzpomínáte?“ zeptal se Bosch.

Obinna se zatvářil zmateně. Bosch si pomyslel, že sledovat jeho obočí je jako pozorovat dvě vypasené housenky při vzájemném zápase. Vytáhl z kapsy jednu Meadowsovu fotografii a podal ji zastavárníkovi. Ten si ji pozorně prohlédl.

„Ten muž je mrtvý,“ prohodil Obinna po chvíli. Housenky jako by se rozechvěly strachem. „Ten muž vypadá mrtvý.“

„Na to vaši pomoc nepotřebuju,“ odpověděl Bosch. „Chci vědět, jestli u vás zastavil ten náramek.“

ČERNÁ OZVĚNA

Obinna mu vrátil fotografii. „Myslím, že ano.“

„Dal si u vás do zástavy ještě něco jiného? Předtím nebo potom?“

„Ne. Myslím, že bych si ho pamatoval. Řekl bych, že ne.“

„Tohle si musím vzít,“ prohlásil Bosch a sebral fotografii náramku. „Jestli to budete potřebovat zpátky, zavolejte mi.“

Položil na pult jednu ze svých vizitek. Byla to laciná verze, se jménem a telefonním číslem napsanými rukou na jediném řádku. Když přecházel pod lesem hmatníků k hlavnímu vchodu, podíval se na hodinky. Otočil se k Obinnovi, který si dál prohlížel krabici s polaroidy.

„Pane Obinno, ten službu konající seržant mi říkal, ať vám vyřídím, že jestli sem ti detektivové nedorazí do půl hodiny, tak už dneska nepřijedou. Takže pak jeďte normálně domů a oni přijedou zítra.“

Obinna se na něj beze slova zadíval. Housenky se do sebe zakously. Bosch zvedl hlavu a uviděl se v naleštěném mosazném ohbí saxofonu zavěšeného nad hlavou. Tenor. Znovu se otočil, vyšel ze dveří a zamířil na dispečink pro nahrávku anonymního telefonátu.

Seržant, který měl právě službu v komunikačním centru pod městskou radnicí, umožnil Boschovi, aby si pořídil nahrávku dotyčného telefonátu z jednoho z velkých kotoučových magnetofonů, které se neustále otáčely a zachycovaly všechno, co se ve městě šustne. Dispečerem, jenž anonymní hlášení přebíral, byla žena a podle barvy hlasu černoška. Volajícím byl běloch. Na nahrávce zněl jako klouček.

„Tísňová linka devět set jedenáct. Co chcete ohlásit?“

„Eh, eh...“

„Jak vám mohu pomoci? Co chcete ohlásit?“

„Ehm, jo. Hlásím, že máte v trubce mrtvolu.“

„Takže chcete ohlásit nález mrtvého těla?“

MICHAEL CONNELLY

„Jo, přesně tak.“

„A jakou trubku myslíte, pane?“

„Leží v trubce u přehrady.“

„U které přehrady?“

„No, dyť víte, jak je tam ta vodní nádrž, u cedule Hollywoodu.“

„Myslíte Mulhollandovu přehradu, pane? Nad Hollywoodem?“

„Jo, tuhle. Jasně. Mulhollandovou. Nemoh jsem si vzpomenout na název.“

„A to tělo leží kde?“

„Je tam taková velká stará trubka. Taková, co v ní přespávají lidi. A ten mrtvej je uvnitř. Leží tam.“

„Znáte toho člověka?“

„Kdepak, ani náhodou.“

„Nespí?“

„Ale prdlajs.“ Hoch se nervózně zasmál. „Je mrtvej.“

„Jak to můžete vědět tak jistě?“

„Jsem si tím úplně jistej. Tak vám to oznamuju. Ale jestli nechcete...“

„Jak se jmenujete, pane?“

„Co to jako znamená? K čemu potřebujete mé jméno? Já to jenom viděl. Neudělal jsem to.“

„A jak mám poznat, že je váš telefonát míněný vážně?“

„Tak se tam prostě koukněte. Nevím, co jinýho bych vám ještě řekl. Proč do toho taháte mé jméno?“

„Pro naše záznamy, pane. Sdělíte mi své jméno?“

„Ehm, ne.“

„Pane, zůstanete na místě do příjezdu policejní hlídky?“

„Ne, já už jsem jinde. Už tam vůbec nejsem. Jsem dole na...“

„Já vím, pane. Podle naší identifikace stojíte v telefonním automatu na Gower Street poblíž Hollywood Boulevard. Počkáte tam na policisty?“

ČERNÁ OZVĚNA

„Jak jste...? To už je jedno, stejně musím končit. Tak si to ověřte. To tělo tam fakt leží. Mrtvola.“

„Pane, rádi bychom si s vámi...“

Spojení se přerušilo. Bosch si strčil audiokazetu do kapsy a vyšel z komunikačního centra.

Ode dne, kdy Harry Bosch naposledy pobýval ve druhém patře Parker Center, uplynulo deset měsíců. Pracoval tehdy v divizi loupeží a vražd – strávil tam necelých deset let, ale když ho postavili mimo službu a přeložili ze speciálního oddělení vražd k hollywoodským detektivům, už se tam nikdy nevrátil. V den, kdy se o téhle změně dozvěděl, mu vyklidili stůl dva tulpasové z vnitřní vyšetřovačky, chlapi jménem Lewis a Clarke. Odvezli mu věci na hollywoodskou stanici, hodili mu je na stůl na oddělení detektivů a nechali mu doma na záznamníku vzkaz, kde je najde. Dnes tedy Bosch po deseti měsících znovu vkročil na posvátnou půdu elitního detektivního útvaru a měl radost, že to vyšlo právě na neděli. Nebudou tady známé obličejce. Nebude důvod dívat se jinam.

Místnost 321 byla prázdná s výjimkou detektiva, který měl víkendovou službu a jehož Bosch neznal. Harry ukázal do zadní části sálu a řekl: „Bosch, hollywoodské detektivní. Musím na počítač.“

Službu konající detektiv, mladík s ježkem, kterého si nechal po odchodu od mariňáků, měl před sebou na stole otevřený katalog zbraní. Ohlédl se na řadu počítačů u zadní zdi, jako by se chtěl ujistit, že tam pořád jsou, a podíval se na Bosche.

„Měl byste si ho zapnout na vlastním oddělení,“ prohlásil.

Bosch prošel kolem něj. „Nemám čas vracet se do Hollywoodu. Za dvacet minut mám pitvu,“ zalhal.

„Abyste věděl, Boschi, tak já jsem o vás slyšel. Jo. O tom televizním pořadu a tak dál. Kdysi jste sloužil na tomhle patře. Kdysi.“

Poslední slovo zůstalo viset ve vzduchu jako smog a Bosch se ho pokusil ignorovat. Když procházel dozadu k počítačovým terminálům, neudržel se a zabloudil pohledem ke svému bývalému stolu. Přemýšlel, kdo teď u něj sedí. Stůl přetékal věcmi, ale Bosch si všiml, že vizitky ve stojanu jsou zářivé a neohmatané. Nějaký nováček. Harry se otočil a zadíval se na detektiva, který ho stále pozoroval.

„Ty sedíš tady, když zrovna neboucháš neděli?“

Mladík se usmál a pokýval hlavou.

„Tohle ti patří, kluku. Na tohle se tak akorát hodíš. Ty vlasy, ten přiblblý úsměv... Tady to dotáhneš daleko.“

„Tebe odsud vyštípali, protože sis hrál na partyzána, a tak teď... Ále co, seru na tebe, Boschi, seš nula.“

Bosch si odsunul od jednoho stolu židli na kolečkách a odjel s ní k počítači, který stál na stole u zadní zdi. Zapnul vypínač a za pár okamžiků se na displeji objevil jantarový nápis: „HITMAN. Automatizovaná síť správy a sledování informací o vraždách.“

Bosch se musel pousmát neutuchající potřebě losangeleské policie používat na všechno nějaké zkratky. Připadalo mu, že každý útvar, každá operační skupina i každý počítačový soubor musí dostat nějaký nabubřelý název, jehož zkratka hlásá do světa, že „my jsme ti vyvolení“. U veřejnosti zkratky evokují akci, obrovskou sílu bojující za vyřešení naléhavých problémů. Kromě HITMANa existovaly ještě COBRA, CRASH, BADCATS, DARE a stovky dalších zkratek. Někde v Parker Center zřejmě seděl někdo, kdo celé dny vymýšlel chytlavé názvy. Pokud vaše speciální jednotka neměla zkratku, byl jste v LAPD nula.

Po vstupu do systému HITMAN se na monitoru objevila šablona s dotazy k případu. Bosch vyplnil všechna prázdná políčka a do vyhledávače zadal tři klíčová hesla: „Mulhollandova přehrada“, „předávkování“ a „fingované předávkování“. Stiskl klávesu ENTER a počítač mu po půlminutě ohlásil, že

ČERNÁ OZVĚNA

ze zhruba osmi tisíc případů vražd – elektronické záznamy se na pevném disku ukládaly přibližně deset let nazpět – odpovídá zadaným kritériím pouhých šest případů. Bosch je postupně otevířel. První ři případy ředstavovaly nevyřešené vrařdy mladých řen, které byly počátkem 80. let nalezeny mrtvé na hrázi. Vřechny byly uřkrčené. Bosch rychle prolétl podrobné informace a pokračoval. řtvřtým řípřadem bylo řtelo plovoucí řřed pěti lety řřímě ve vodní nádrři. řřičinou smřti nebylo utonutí, ale víc se zjistit nepodařilo. A na závěr v databázi řigurovaly dva řípřady řředávkování drogami, řřičemř k řprvnímu z nich dořlo řěhem pikniku v parku nad řřehradou. řenhle řípřad řřipřadal Bosřhovi zcela řednoznáčný, a tak se zaměřil na poslední řípřad. Byl řím nález řtěla v potrubí řřed řtrnácti řěsíci. řako řřičina úmřtí byla stanovena zástava srdce v důsledku řředávkování řěrným heroinem.

„Bylo zřiřřeno, ře zesnulý řasto navřřěvoval oblast řřehřady a řřespával v potrubí,“ řřavil text na monitoru. „Dalři vyřřetřování nebylo řředvedeno.“

řřávě o tomto úmřtí se v telefonátu zmiřoval řlužbu konající řerřant Crowley, kdyř ráno vyřřhl Bosře ze spánku. řarry stiskl tlačířko a informace o tomto poslední řípřadu ři řro řjistotu vytiskl, řřestěže ři nemyslel, ře s řeho řípřadem souvisí. řodhlásil se, vypnul počítač a řhvil řen tak ředěl a řřemýřlel. řřesunul se i s řidli k řjinému počítači, zapnul ho a řadal řeslo. řytáhl z kapsy polaroid, podíval se na náramek a řadal řeho řpopis do vyhledávače řdcizených řředmětů. řohle bylo samo o sobě umění. řusel náramek řopsat řřesně tak, řak ho podle řeho řodřadu řopsali řjiní řolicisté, kteří vkládali do databáze soupisy řředmětů řdcizených řěhem loupeři nebo vloupání. řoznačil náramek řednoduře řako „starožitný zlatý náramek s nefritovými kamínky ve řvaru řelfína“. řstiskl tlačířko vyhledávání a počítač mu za půl minuty vyřřlív řodpověď: „řřádný záznam.“ řosch to zkusil znovu: řentokrát řadal řen řpopis „zlatý

náramek s nefrity“ a stiskl stejné tlačítko. Záznamů vypadlo 436. To bylo příliš. Musel udělat probírku. Napsal tedy „zlatý náramek s nefritovými rybami“ a zkusil šestí potřetí. Šest záznamů. To už bylo lepší.

Podle údajů v počítači se od roku 1983, kdy byla databáze založena, objevil zlatý náramek s nefritovými rybami ve čtyřech policejních protokolech a dvou policejních věstnících. Bosch věděl, že vzhledem k enormní duplikaci záznamů na policejních odděleních se všech šest položek pravděpodobně týká jediného případu nebo hlášení o ztraceném či odcizeném náramku. Otevřel v počítači zkrácené verze policejních protokolů a zjistil, že ho tušení neklamalo. Všechny zprávy souvisely s jediným záříjovým vloupáním na rohu Šesté avenue a Hill Street v centru Los Angeles. Obětí byla jednadmdesátiletá žena jménem Harriet Beechamová ze Silver Lake. Bosch se pokusil vybavit si v duchu uvedené místo, ale nepřišla mu na mysl žádná budova ani firma. Souhrnný popis zločinu v databázi nebyl; musel by zajít na záznamové oddělení a vytáhnout si fyzický spis. Zpráva nicméně obsahovala omezený popis zlatého náramku s nefrity i několika dalších šperků, o které paní Beechamová přišla. Na posouzení, zda mohlo jít o náramek, který nechal Meadows později zastavit, to ovšem nestačilo – na to byl popis příliš neurčitý. Zpráva obsahovala i čísla několika doplňujících protokolů a Bosch si je všechny zapsal do notesu. Každopádně mu připadalo, že okradením Harriet Beechamové se zabývá nezvykle mnoho dokumentů.

Poté si otevřel oba věstníky a přečetl si informace uvedené v nich. Oba pocházely z FBI, přičemž první z nich vyšel dva týdny po oloupení paní Beechamové. O případu se zmiňoval i druhý věstník vydaný o tři měsíce později, kdy se šperky ještě stále nenašly. Bosch si zapsal čísla věstníků, vypnul počítač a přešel sál na úsek loupeží a vloupání do komerčních objektů. Na ocelovém regálu táhnoucím se po celé zadní zdi stály desítky

ČERNÁ OZVĚNA

černých šanonů obsahujících věstníky a informace o hledaných osobách z předchozích let. Bosch si vybral šanon označený slovem ZÁŘÍ a začal jím listovat. Brzy ovšem zjistil, že věstníky nejsou v šanonu založené chronologicky, a dokonce ani všechny nepocházejí ze září. Vlastně v nich nebyl vůbec žádný řád. Nedalo se tedy vyloučit, že bude muset projít všech deset měsíců od doby, kdy byla paní Beechamová oloupena, než najde hledaný věstník. Vytáhl z regálu tolik šanonů, kolik jich unesl, a posadil se s nimi ke stolu. Po pár okamžicích ucítil na protější straně stolu něčí přítomnost.

„Co chceš?“ zeptal se, aniž zvedl hlavu.

„Co chci?“ opáčil službu konající detektiv. „Chci vědět, co tady pohledáváš, Boschi. Sem už nepatříš. Nemůžeš si sem jen tak přijít, jako bys tomu šéfoval. Vrať ty věci zpátky do regálu, a jestli se v nich chceš hrabat, tak přijď zítra a slušně nás požádej. A ty kecy o pitvě si příště nech od cesty. Už jsi tu půl hodiny.“

Bosch se na detektiva podíval. Jeho věk odhadoval na osmdvacet, možná devěadvacet let – podle všeho byl ještě mladší než Bosch, když se na divizi loupeží a vražd dostal on. Buď se snížila laťka, nebo už tahle divize nebyla, co bývala. Bosch věděl, že pravdou je obojí. Znovu upřel pozornost na šanon s věstníky.

„Já s tebou mluvím, ty hajzle!“ zahřímal detektiv.

Bosch zvedl pod stolem nohu a kopl do židle stojící naproti němu. Židle vystřelila od stolu a opěrka zasáhla mladého detektiva do rozkroku. Detektiv se předklonil, hekl a chytil se židle, aby neupadl. Bosch věděl, že je teď v sázce jeho pověst: Harry Bosch, vlk samotář, rváč, zabiják. Tak pojď, kluku, říkal si v duchu, vybal to.

Mladý detektiv však na Bosche jen vejral a dusil v sobě vztek a ponížení. Byl typem policajta, který dokáže vytáhnout zbraň, ale už ne stisknout spoušť. A jakmile to Bosch vycítil, věděl, že ho tenhle kluk nechá na pokoji.

Mladý detektiv zavrtěl hlavou, mávl oběma rukama, jako by chtěl říct, že už toho bylo dost, a vrátil se ke svému stolu.

„Klidně si posluž a zapiš mě do hlášení,“ houkl za ním Bosch.

„Trhni si,“ reagoval detektiv chabě.

Bosch věděl, že se nemá čeho bát. Pokud vnitřní vyšetřovačka neměla spolupracujícího svědka nebo nahrávku, pak se roztržkami mezi policisty vůbec nezabývala. Tvzení proti tvzení se tady neřešilo. Jako by všichni podvědomě věděli, že slovo policajta je samo o sobě bezcenné. Proto policajti z vnitřní vyšetřovačky zásadně chodili ve dvou.

Po hodině a sedmi cigaretách Bosch konečně našel, co hledal: fotokopie jiného polaroidu zachycujícího zlatý náramek s nefrity byla součástí padesátistránkového balíku popisů a fotografií předmětů odcizených při vyloupení banky WestLand National na rohu Šesté avenue a Hill Street. Boschovi se konečně podařilo vybavit si v duchu adresu a uviděl před očima kouřová skla bankovní pobočky, ve které nikdy nebyl. Takže bankovní loupež s krádeží šperků. Nějak mu to nedávalo smysl. Prohlédl si seznam. Téměř všechny položky představovaly šperky a na klasickou loupež, kdy lupiči vtrhnou do banky z ulice, toho bylo příliš. Jen Harriet Beechamová přišla o osm starožitných prstenů, čtyři náramky a čtvery náušnice. Navíc byla paní Beechamová označována jako oběť vloupání, nikoliv loupeže. Bosch si prohlédl informace o hledaných osobách, zda v nich neuvidí podrobnější souhrn případu, ale nic nenašel. Jen kontakt na FBI, konkrétně na zvláštní agentku E. D. Wishovou.

A pak si na jednom dokumentu všiml, že v kolonce data spáchání trestného činu figurují tři různé údaje. K loupeži prý došlo v rozmezí tří dnů během prvního zářijového týdne. Bosch si uvědomil, že šlo o prodloužený víkend, kdy se v USA slaví Svátek práce. Banky v centru měly tři dny zavřeno. Muselo tedy jít o vyloupení bezpečnostních schránek. Že by se tam někdo

ČERNÁ OZVĚNA

prokopal? Bosch se opřel a zamyslel se. Jak to, že si tenhle případ nepamatuje? Vloupáčku podobných rozměrů by média rozebírala hezkých pár dní a mezi policisty by se o ní mluvilo ještě déle. A pak si Bosch uvědomil, že byl první zářijový víkend v Mexiku a že tam strávil i následující tři týdny. K vloupání došlo v době, kdy byl na měsíc postavený mimo službu kvůli případu Panenkář. Předklonil se, zvedl telefon a vytočil číslo.

„*Timesy*, Bremmer.“

„Tady Bosch. Pořád ještě boucháš neděle, jo?“

„Od dvou do desíti, každou neděli bez pardonu. Co se děje? Nemluvili jsme spolu od..., ehm, od toho tvého problému s případem Panenkář. Jak se ti líbí na hollywoodském?“

„Nějak to tam přečkám. Aspoň zatím.“ Mluvil tiše, aby ho neslyšel mladý detektiv.

„Až takhle, jo?“ reagoval Bremmer. „Hele, slyšel jsem, že jste dneska ráno u přehrady vytáhli mrtvolu.“

Joel Bremmer psal do krimirubriky *Los Angeles Times* a dělal to už v době, kdy většina policistů včetně Bosche ještě vůbec u policie nesloužila. V LAPD neexistovalo mnoho věcí, o kterých by se nedoslechl nebo si je nedokázal jediným telefonátem zjistit. Před rokem Boschovi zatelefonoval s prosbou o komentář k tomu, že ho na dvaadvacet dní postavili mimo službu a sebrali mu celý plat. Bremmer o tomto rozhodnutí věděl dřív než Bosch. Obecně platilo, že policie *Timesy* nenáviděla, a v *Timesech* na oplátku nešetřili kritikou na práci policie. Bremmer však stál někde uprostřed: policajti mu mohli věřit, a mnozí z nich včetně Bosche mu i věřili.

„Jo, tenhle případ je teď můj,“ přisvědčil Bosch. „Momentálně se toho v něm moc neděje. Ale něco bych od tebe potřeboval. Jestli se to vyvrbí tak, jak to zatím vypadá, tak by tě to mohlo zajímat.“

Bosch věděl, že Bremmerovi žádné návnady předhazovat nemusí, ale chtěl mu dát najevo, že z tohoto případu by mohlo něco kloudného vzejít.

„Co potřebuješ?“ zeptal se Bremmer.

„Jak víš, díky neskonale dobrotě naší vnitřní vyšetřovačky jsem byl během loňského Svátku práce na prodloužené dovolené v cizině. Takže mi ten případ unikl. Ale šlo o...“

„O to vytunelování? Nechceš se mě ptát na ten tunel, že ne? Tady v centru? Se spoustou ukradených šperků? Obchodovatelných cenných papírů, akciových certifikátů a možná i drog?“

Bosch slyšel, jak se reportérův hlas o tón zvýšil a získal na naléhavosti. Nepletl se tedy, byl to tunel a měl velký ohlas. Jestli Bremmera tenhle případ zajímal, muselo jít o něco velkého. Bosche proto překvapovalo, že už o něm v říjnu, kdy se vrátil do práce, vůbec neslyšel.

„Jo, přesně na tenhle případ se ptám,“ prohlásil. „Byl jsem tehdy pryč, takže jsem to úplně zasklil. Zatkli vůbec někoho?“

„Ne, je to pořád otevřené. Co vím, tak na tom dělá FBI.“

„Chci si večer prohlídnout, co jste k tomu psali. Mohl bych tě poprosit?“

„Udělám ti kopie. Kdy přijedeš?“

„Za chvilíčku vyrazím.“

„Chápu to správně, že to nějak souvisí s tou ranní mrtvolou?“

„Vypadá to tak. Možná. Zatím o tom mluvit nemůžu. A vím, že si to vzali federálové. Zítra za nima zajedu. Proto si chci ještě dneska prohlídnout ty články.“

„Budu tady.“

Bosch zavěsil a prohlédl si fotokopii náramku, kterou pořídila FBI. Nebylo pochyb o tom, že jde o stejný šperk, který Meadows nechal zastavit a Obinna pak pořídil jeho fotku. Na fotografii FBI byl náramek navlečený na ženském zápěstí plném jaterních skvrn. Tři drobné ryby plovoucí ve zlatých vlnách. Bosch usoudil, že zápěstí patří jednaděsátileté Harriet Beechamové a že snímek byl pravděpodobně zhotoven kvůli pojištění. Zadíval se na mladého detektiva, který stále listoval

ČERNÁ OZVĚNA

v katalogu zbraní. Hlasitě zakašlal, jak to viděl v jednom filmu dělat Nicholsona, a současně vytrhl ze šanonu zprávu o hledaných osobách. Mladý detektiv věnoval Boschovi letmý pohled a vrátil se ke zbráním a kulkám.

Když si Bosch strkal zprávu do kapsy, zapípal mu elektronický pager. Sebral telefon a zavolal na hollywoodskou stanici v očekávání, že na něj čeká další mrtvé tělo. Telefon mu zvedl službu konající seržant jménem Art Crocket, kterému všichni říkali Davey.

„Ty jsi ještě v terénu, Harry?“ zeptal se.

„Jsem v Parker Center. Musel jsem omrknout pár věcí.“

„To je fajn, protože už jsi blízko pitevny. Volal mi odtamtud nějaký Sakai, že prý se s tebou musí vidět.“

„Vidět? Se mnou?“

„Prý ti mám vyřídit, že něco objevili a tu pitvu dělají už dneska. Vlastně zrovna teď.“

K nemocnici County-USC dorazil Bosch za pět minut a dalších patnáct hledal místo k parkování. Soudní patologie se nacházela za jednou z budov lékařského centra, které byly po zemětřesení v roce 1987 určeny k demolici. Byla to dvoupodlažní žlutá budova neurčitěho stylu, fádni stavba bez chuti a bez zápa-
chu. Když Bosch procházel prosklenými dveřmi, jimiž na patologii vstupovali živí lidé, potkal se s detektivem z úřadu šerifa, se kterým na začátku osmdesátých let spolupracoval, když s ním ve společném týmu vyšetřoval případ Nočního šmíráka.

„Nazdar, Bernie,“ pozdravil ho a usmál se.

„Ty jdi do prdele, Boschi,“ reagoval Bernie. „Naše případy jsou taky důležité.“

Bosch se na okamžik zarazil a díval se, jak detektiv vychází na parkoviště. Vstoupil do hlavního vestibulu a odbočil doprava do zeleně vymalované chodby. Prošel dvěma dvojitými dveřmi, za nimiž pokaždé o poznání zesílil zápach. Byl to pach smrti

kombinovaný s průmyslovým dezinfekčním prostředkem. Smrt měla navrch. Nakonec Bosch vstoupil do žluté vykachlíkovaného sálu. Stál v něm Larry Sakai a oblékal si na operační halenu papírový plášť. Papírovou masku a návleky na boty už měl nasažené. Bosch si vytáhl z lepenkových krabic na nerezovém pultu vlastní sadu a rovněž se začal oblékat.

„Co je s Berniem Slaughterem?“ zeptal se Sakaie. „Co se tu přihodilo, že byl tak našťvaný?“

„Přihodil jste se vy, Boschi,“ odpověděl Sakai, aniž se na Bosche podíval. „Včera ráno vyjel na hlášení. Nějaký šestnáctiletý kluk zastřelil nejlepšího kamaráda. Nahoře v Lancasteru. Vypadá to jako nešťastná náhoda, ale Bernie čeká, až mu ověříme dráhu kulky a směr rozptylu povýstřelových zplodin. Chce to uzavřít. Slíbil jsem mu, že se k tomu během dneška dostaneme, a tak sem přijel. Jenže my se k tomu dneska nedostaneme vůbec. Protože Sally si vzal do hlavy, že nejdřív uděláme tu vaši mrtvolu. Neptejte se mě proč. Prostě jsem ji sem přivezl, on ji omrkl a prohlásil, že do ní říznem dneska. Řekl jsem mu, že budeme muset někoho vyšoupnout, a on rozhodl, že vyšoupnem Bernieho. Jenže jsem ho nesehnal k telefonu včas, takže sem přijel zbytečně. Proto byl našťvaný. Bydlí až dole v Diamond Baru. Vláčel se sem nadarmo.“

Bosch už měl na sobě masku, plášť i návleky, a tak mohl následovat Sakaie přes vykachlíkovaný sál do pitevny. „V tom případě by měl být možná našťvaný na Sallyho, a ne na mě,“ prohodil.

Sakai neodpověděl. Došli k prvnímu stolu, na němž ležel Billy Meadows nahý na zádech. Krk měl opřený o krátký dřevěný špalek. Celkem bylo na pitevně šest nerezových stolů. Všechny měly po okrajích kanálky a v rozích výpustné otvory. A na všech leželo lidské tělo. Doktor Jesus Salazar stál zády k Boschovi se Sakaie a skláněl se nad Meadowsovim hrudníkem.

„Dobré odpoledne, Harry, už na vás čekám,“ řekl, aniž odtrhl pohled od mrtvoly. „Larry, z tohohle budu potřebovat sklíčka.“

ČERNÁ OZVĚNA

Napřímil se a obrátil se k Sakaiovi. V gumové rukavici držel něco, co vypadalo jako kostka růžového masa a svalové tkáň. Položil vzorek na ocelovou pánev, v jakých se pečou čokoládové koláčky, a předal ji asistentovi. „Udělej mi vertikální řez, jeden vzorek vpichu a pak dva vzorky po obou stranách pro srovnání.“

Sakai odešel s pávní do laboratoře. Bosch viděl, že patolog vyřízl kostku z Meadowsových prsou, zhruba dva centimetry nad levou bradavkou.

„Co jste zjistil?“ zeptal se Salazara.

„To zatím nevím jistě. Uvidíme. Otázka zní, co jste zjistil vy, Harry. Asistent mi prozradil, že jste tuhle pitvu požadoval ještě dnes. Pročpak?“

„Řekl jsem mu, že ji potřebuju dneska, protože jsem ji chtěl mít do zítřka hotovou. Myslel jsem si, že jsme se takhle dohodli.“

„Ano, takhle mi to říkal, jenže mě ten případ začal zajímat. Miluju záhady, Harry. Co vás vedlo k přesvědčení, že je v tom nějaká levárna, jak říkáte vy detektivové?“

Tenhle výraz už nikdo nepoužívá, pomyslel si Bosch. Jakmile se nějaký termín objeví ve filmu a pochyťtí ho lidi jako Salazar, je definitivně pasé.

„Prostě mi tam nesesedlo pár věcí,“ odpověděl Bosch. „A teď mi jich neseď ještě víc. Z mého pohledu to vypadá na vraždu. Bez záhad.“

„Jakých věcí?“

Bosch vytáhl zápisník a během řeči listoval stránkami. Popsal soudnímu patologovi veškeré drobnosti, které se mu po nálezu těla nepozdávaly: zlomený prst, žádné patrné stopy po vlečení uvnitř potrubí, tričko přetažené přes hlavu.

„Měl v kapse narkomanské nádobíčko a v té trubce jsme našli i vaříč, ale stejně se mi to nezdá. Přijde mi to jako fingáč. Podle mě ho zabil tenhle vpich v paži. Všechny ostatní jizvy na rukou jsou staré. Do paží si hezkých pár let nepíchal.“

„V tom máte pravdu. Kromě toho vpichu v levé paži najdeme čerstvé vpichy už jen v oblasti slabin. Na vnitřní straně stehen. Do těchto partií si obvykle píchají drogy lidé, kteří si dávají hodně záležet na tom, aby svou závislost skryli před okolím. Ale ten poslední vpich může úplně klidně znamenat, že se zesnulý prostě rozhodl začít paže znovu používat. Co tam máte dál, Harry?“

„Jsem si naprosto jistý, že kouřil. Ale nikde se u něj nenašla krabička cigaret.“

„A nemohl mu ji prostě někdo sebrat? Než jste mrtvolu objevili? Nějaká lidská hyena?“

„To ano. Jenže proč by si bral cigarety, a ne tu narkomanskou sadu? A pak je tady jeho byt. Někdo ho prohlédl.“

„To mohl udělat někdo, kdo ho znal. A hledal u něj cennosti.“

„Máte opět pravdu.“ Bosch zalistroval v notesu o pár stránek dál. „V tom narkomanském nádobíčku jsme našli tampon s hnědobílými krystalky. A já už jsem viděl dost černého heroinu na to, abych věděl, že barví filtr do tmavohněda, někdy i do černa. Takže mám dojem, že mu do té ruky šlo lepší zboží, nejspíš něco ze zahraničí. A to mi moc nehraje s tím, jak ten člověk žil. Tohle byl fajnový matroš.“

Salazar se před odpovědí na chvíli zamyslel. „To jsou samá ‚kdyby‘, Harry.“

„A poslední argument zní – právě na tom začínám pracovat –, že Meadows měl prsty v nějaké vloupáče.“

Bosch patologovi v krátkosti vylíčil, co ví o náramku, o jeho krádeži z bankovního trezoru a o druhé krádeži ze zastavárny. Salazar se zabýval jen soudně kriminalistickou stránkou případů. Bosch mu však vždy důvěřoval a několikrát se přesvědčil, že není od věci před ním jen tak nadhodit i další detaily k případu. Oba se seznámili v roce 1974, kdy Bosch pracoval jako pochůzkář a Sally byl nově jmenovaným asistentem soudního patologa. Harry tehdy dostal za úkol střežit místo činu a mírnit dav na vý-

ČERNÁ OZVĚNA

chodní Čtyřiapadesáté ulici v jižním centrálním okrsku, kde po přestřelce se Symbionistickou osvobozenou armádou zůstal do základů vypálený dům a pět mrtvých těl v kouřících sutinách. Sally měl zjistit, jestli někde v ohořelých troskách neleží i šestá oběť – samotná Patty Hearstová. Oba na místě strávili tři dny, a když to Sally nakonec vzdal, vyhrál Bosch sázku, že Hearstová stále žije. Někde.

Když Bosch popsal Sallymu trnitou historii náramku, zdálo se, že patolog přestal mít pochybnosti o tom, zda smrt Billyho Meadowse je, či není záhadou. Jako by mu to vlilo energii do žil. Otočil se k vozíku s chirurgickými nástroji a přirazil ho k pitevnickému stolu. Zapnul zvukově aktivovaný kazetový magnetofon a chopil se skalpelu a obyčejných zahradnických nůžek. „Tak pojďme na to,“ zavelel.

Bosch ustoupil o pár kroků, aby ho nepostříkala krev, a opřel se o pult s tácem plným nožů, pilek a skalpelů. Všiml si, že tác má na boku přilepenou cedulku s nápisem „K nabroušení“.

Salazar se podíval na tělo Billyho Meadowse a začal: „Tělo patří plně vyvinutému bělochovi, který měřil sto sedmdesát pět centimetrů, vážil sedmdesát čtyři kilogramů. Podle vnějších znaků odpovídá stáří těla uváděnému věku čtyřiceti let. Tělo je chladné a nenabalzamované, s plně rozvinutou posmrtnou ztuhlostí a posmrtnými skvrnami soustředěnými do zadních partií.“

Bosch patologa zpočátku sledoval, ale pak si všiml, že na pultu vedle tácu s nástroji leží igelitový pytel obsahující Meadowsovy svršky. Přitáhl si ho k sobě a otevřel ho. Do nosu ho okamžitě udeřil zápach moči, který v něm evokoval vzpomínku na obývací pokoj Meadowsova bytu. Nasadil si gumové rukavice, zatímco Salazar pokračoval v popisu těla.

„Na levém ukazováčku je hmatatelná fraktura bez poškození kůže, tečkovité kontuze či krvácení.“

Bosch se ohlédl přes rameno a viděl, jak Salazar během výkladu štouchá do zlomeného prstu tupým koncem skalpelu. Vnější popis těla pak zakončil zmínkou o poraněních kůže.

„V horní vnitřní části stehen a na vnitřní straně levé paže se vyskytují krvácivé bodné rány podkožního charakteru. Z rány v paži uniká krvavá tekutina – zdá se, že tento vpich je nejčerstvější. Zjizvení kůže zde není patrné. Další bodnou ránu nalézáme v levé horní části hrudníku; uniká z ní malé množství krvavé tekutiny a zdá se, že je nepatrně větší než vpich způsobený hypodermickou jehlou.“

Salazar zakryl mikrofon magnetofonu rukou a řekl Boschovi: „Z tohoto vpichu mi Sakai dělá sklíčka. Vypadá to moc zajímavě.“

Bosch přikývl, obrátil se zpátky k pultu a začal na něm rozkládat Meadowsovy svršky. Za sebou slyšel křupavé zvuky, jak Salazar nůžkami otevíral mrtvole hrudník.

Obrátil všechny kapsy a prohlédl si drobné smetí, které ulpělo na dně. Poté obrátil naruby ponožky a zkontroloval vnitřní švy kalhot a trička. Nic. Sebral z tácu s nápisem „K nabroušení“ skalpel, rozřízl stehy na Meadowsově koženém opasku a rozložil ho. Zase nic. Za sebou slyšel Salazara říkat: „Slezina váží sto devadesát gramů. Vazivové pouzdro je nedotčené a lehce svaštělé, parenchym světle fialový a trámcovitý.“

Tohle všechno už Bosch slyšel stokrát. Většina věcí, které patolog konstatoval do mikrofonu, byla pro opodál stojícího detektiva bezcenná. Představovaly jen jakousi omáčku pro to, nač detektiv skutečně čekal. Kdo zabil člověka ležícího na chladném ocelovém stole? Jak? Proč?

„Žlučník je tenkostěnný,“ říkal právě Salazar. „Obsahuje několik kubických centimetrů nazelenalé žluči bez kamenů.“

Bosch nastrkal oblečení zpět do igelitového pytle a zavřel ho. Z druhého pytle pak vyklepal kožené pracovní boty, které měl Meadows na nohou. Přitom si všiml, že se z bot vysypal červe-

ČERNÁ OZVĚNA

nooranžový prach. Byl to pro něj další náznak, že tělo někdo do potrubí vlekl. Paty se zarývaly do zaschlého bláta na dně potrubí a vířily prach, který pronikl dovnitř.

„Sliznice močového měchýře je nedotčená a obsahuje jen šedesát gramů nažloutlé moči. Vnější pohlavní ústrojí a pochva mě nezaujaly.“

Bosch se otočil. Salazar držel ruku na mikrofonu. „Patologický humor,“ pronesl. „Chtěl jsem se jen přesvědčit, jestli mě posloucháte, Harry. Možná budete jednou muset o téhle pitvě podat svědeckou výpověď. Abyste mě podpořil.“

„To pochybuju,“ odpověděl Bosch. „Unudit porotu k smrti nikdo nechce.“

Salazar zapnul malou kotoučovou pilu, která se používala k otevírání lebek. Zněla jako zubní vrtačka. Bosch se opět zaměřil na boty. Byly naolejované a dobře udržované. Gumové podrážky byly jen lehce sešlapané. V jedné hluboké rýze podrážky pravé boty vězel bílý kamínek. Bosch ho vyloupl skalpelem a prohlédl si ho. Byl to malý kousek cementu. Okamžitě si vzpomněl na bílý prášek na koberci v Meadowsově šatně. Napadlo ho, zda by se dal tento kousek cementu porovnat se vzorkem betonu použitého kolem trezoru v bance WestLand National. Jestli byly boty tak dobře udržované, mohl vzorek vzet v podrážce dlouhých devět měsíců? Nezdálo se to pravděpodobné. Cement pocházel spíš ze stavby metra. Tedy pokud Meadows opravdu takové zaměstnání měl. Bosch vložil kousek cementu do malé plastové obálky a tu si strčil do kapsy k ostatním důkazům, které během dne nashromáždil.

Salazar mezitím pokračoval: „Prozkoumání hlavy a lebečního obsahu neodhalilo žádné trauma, skryté patologické onemocnění ani vrozené anomálie. Harry, jdu na ten prst.“

Bosch strčil boty zpět do igelitového pytle a vrátil se k pitevnickému stolu. Salazar zatím vsunul rentgenový snímek Meadowsovy levé ruky do negatoskopu na zdi.

„Vidíte tyto úlomky?“ zeptal se a ukázal na negativu malé a ostré bílé skvrny. Poblíž zlomeného kloubu byly celkem tři. „Kdyby to byla stará zlomenina, postupem času by splynuly s kloubem. Na rentgenu není patrné žádné zjizvení, ale já se na to podívám.“

Vrátil se k tělu, sebral skalpel a udělal do kůže v horní části kloubu řez ve tvaru písmene „T“. Ohrnul kůži dozadu, řízl skalpelem do růžového masa a řekl: „Ne..., ne..., nic. Tohle bylo postmortem, Harry. Myslíte, že to může mít na svědomí někdo z mých lidí?“

„To nevím,“ odpověděl Bosch. „Ale mně to tak nepřipadá. Sakai tvrdil, že si se svým parťákem dávali pozor. A já jsem to stoprocentně nebyl. Jak to, že kůže není poškozená?“

„Zajímavá otázka. Sám nevím. Ten prst se nějakým způsobem zlomil bez poškození zevního povrchu. Neumím vám na to odpovědět. Ale podle všeho by to nemělo být tak těžké. Stačí vzít prst a pořádně s ním škubnout. Tedy pokud na to máte žaludek. Někak takto.“

Salazar obešel stůl, zvedl Meadowsovu pravou ruku a cukl prstem. Neměl však potřebnou páku a prst se nezlomil.

„Je to těžší, než jsem si myslel,“ poznamenal. „Možná do toho prstu udeřil nějaký tupý předmět. Něco, co nepoškodilo kůži.“

Když se Sakai o patnáct minut později dostavil s preparáty na sklíčkách, byla už pitva hotová a Salazar zašival Meadowsovi hrudník tlustým voskovaným motouzem. Sebral zpod stropu hadici, ostříkal z těla drobné nečistoty a namočil vlasy. Sakai pak přivázal provazem ruce i nohy k tělu, aby se během postupující posmrtné ztuhlosti nehýbaly. Bosch si všiml, že provaz prochází přes tetování na Meadowsově paži, přímo přes krysí krk.

Salazar zavřel palcem a ukazováčkem Meadowsovi oči.

„Odvez ho do boxu,“ řekl Sakaiovi. Otočil se k Harrymu. „A my se teď podíváme na ta sklíčka. Připadalo mi to zvláštní,